

S A T O V J E

GLASILO OŠ FRANCA ROZMANA STANETA
Ljubljana

ŠOLSKO LETO 2022/23

KAZALO

Uvodnika	3
Prostovoljci in tutorji "junaki našega časa"	5
MEPI izkušnja in MEPI doživetje	6
Sreča se z delitvijo večja 2023	8
Vrstniška mediacija	9
Noč knjige 2023, 20. 4. 2023	10
Lepo mi je bilo	14
Naši pesniki	19
Ko domišljija dobi krila	25
Dramatiki	32
Modre misli	34
Nikomur ni vseeno	38
Nasveti - malo za šalo, malo zares	41
Kamera nas ima rada	46

UVODNIK

Satovje, šolsko glasilo ob zaključku šolskega leta 2022/2023. Tako kot vsa leta do sedaj je Satovje prikaz in odraz dejavnosti učencev Osnovne šole Franca Rozmana Staneta. Bolj ali manj izkoriščenih priložnosti. Šola kot mesto priložnosti. Priložnosti za učenje, ustvarjanje, sobivanje, strpnost, spoštovanje in še in še. Tako kot država. Slovenija. Slovenija, ki jo in jo bodo sooblikovali tudi avtorji prispevkov v Satovju. Če se bodo zapisane misli mladih avtorjev nadaljevale v dejanja, potem je šola izkoriščena priložnost. Če ne, pa je priložnosti vedno dovolj. Danes, jutri in vse dni. Za vsakogar in povsod. Ne samo v šoli in Satovju ...

Bralcem in snovalcem Satovja želim veliko lepih trenutkov, veliko sonca in izkoriščenih priložnosti.

Takšnih, ki bodo dobre za vse ...

Božo Starašinič, ravnatelj

Katarina Namjesnik, 4. a

Liza Černe Radobuljac, 3. a

Lazar Pejičić, 4. b

Uvodnik letošnjega Satovja je malce drugačen, namenjen je našemu dolgoletnemu ravnatelju, g. Božu Starašiniču, ki se konec letošnjega šolskega leta poslavlja od nas. Učenci so mu napisali nekaj ganljivih sporočil. Vsi mu želijo veliko sreče, zdravja, užitkov, poleg vsega tega pa mu sporočajo še:

- Omogočili ste nam, da smo veliko potovali, si nabrali veliko novih izkušenj, kot so: spoznavanje ljudi iz drugih držav, učenje v naravi ... Poskrbeli ste, da smo se vsi počutili dobro, in nam pomagali, ko smo Vas potrebovali. (Alja Cankar, 8. a)
- Vsak dan, ko ste prišli v šolo, ste bili videti veseli. Upam, da boste tudi v prihodnje najsrečnejši človek na svetu! (Milijan Kitić, 8. b)
- Bili ste zelo skrbni in prijazni do cele šole, zelo lepo ste skrbeli zanjo. (Kai Terzič, 6. b)
- Ste najboljši ravnatelj, najbolj prijazen. Znete zabavati in biti tudi smešni. Tudi, ko se vidiva na Ilovi gori, ste zelo zabavni. Še vedno pa ne razumem tega, ko rečete, da bomo medveda ujeli tako, da mu bomo dali sol na rep. Babi in deli mi pa nočeta razložiti in se mi samo smejeta. (Jaka Brinovec, 7. b)
- Zelo dober ravnatelj ste. Poslušali ste naše želje in jih tudi izpolnili. (Gaber Dolničar, 7. b)
- Najboljši ravnatelj na svetu. Vedno se je prilagajal in izpolnil vse naše želje. Nikoli ni bil nesramen do nas, vedno nas je poslušal. (Zoja Hrupec, 7. b)
- Hvala, ker ste bili najboljši ravnatelj, zelo ste bili spoštljivi in prijazni. Ko bi le bili na naši šoli dlje. Pogrešal Vas bom. (Ajdin Šahinović, 7. b)
- Želim Vam, da se Vam vse dobro, kar ste naredili za druge, tudi povrne. Želim, da veste, da to vsi spoštujemo in cenimo. Zapomnili si Vas bomo po Vaši dobroti in prijaznosti. (Natalija Štrbac, 7. b)
- Hvala Vam za tako uspešno vodenje tako dobre šole in za vse, kar ste naredili za nas, učence. Želim Vam veliko sreče in lepih spominov v prihodnosti. (Benjamin Mahmić, 7. b)
- Vedno ste bili prijazni, spoštljivi, radi ste pomagali in vedno ste bili dobre volje. Ostanite taki še naprej. (Ela Mihovec, 7. b)
- Živijo, Božo, ti si bil moj najboljši ravnatelj, vedno si bil za hece in zabavo. Pa ne smem pozabiti, imeli si lepo brado. (Peter Arhar, 7. b)
- Držal je šolo pod kontrolo, pomagal vsem učencem, nikoli ni bil zloben. Spomnil se ga bom tako, da je bil najboljši ravnatelj te šole. (Aleksandar Tepić, 7. b)
- Bili ste zelo prijazen človek, zanimiv, spoštljiv. Žal mi je, da odhajate. (Tian Gojković, 7. b)
- Želim, da bi imeli lepo penzijo, in upam, da ste se imeli z nami lepo. (Matic Babšek, 7. b)

- *Gospod Božo našo šolo paži,
vsak dan po bodnikih bodi.
V sako jutro v šolo pride,
da imamo red, varnost, mir,
saj ne moremo brez discipline.* (Eman Osmanakić, 8. a)
- *Ravnatelj vodi šolo,
že dolgo let jo paži.
Hodi po bodnikih gor in dol,
čas je, da dobi svoj odmor.
Želimo mu srečo
in zdravja polno vrečo.* (Veno Šorli, 8. b)

Jona Šorli, 4. a

- Ta šola bo postala prazna in pusta. Vanjo ste vložili veliko dobre in pozitivne energije. Vedno ste govorili sproščeno in z dobro voljo. (Stela Drinić)
- Hvala za vse Vaše govore, pozdrave in dobre nasvete. (Anastasija Topić, 8. a)
- Hvala za vse motivacijske govore, podporo, pomoč in prijeten, topel nasmeh vsako jutro ob prihodu v šolo. (Nadja Čerimović, 8. a)
- Veseli smo, da ste bili z nami vsa ta leta. Veliko dobrega ste naredili in upamo, da bo prihodnji/-a ravnatelj/-ica tako uspešen/-na v vodenju kot vi. (Matevž Cedilnik, 8. a)
- Želim si, da bi se spomnili vseh lepih trenutkov na tej šoli. Od nekdanj se mi je zdelo, da ste suveren govorec in nastopajoči. (Timotej Sečan, 8. a)
- V Vašem delu sem občudoval to, da ste bili dejavni pri čisto vsaki stvari, ki je bila v zvezi s šolo. Uživajte, kolikor se le da. (Nejc Čreslovnik, 6. b)
- Zelo sem Vam hvaležna, da ste na tej šoli ostali tako dolgo, pogrešali Vas bomo. Zagotovo je bilo kdaj naporno biti ravnatelj, zato cenim Vaš trud in prijaznost. (Anja Muhič, 6. b)
- Bili ste eden od najboljših. Upam, da se boste imeli fajn. (Milovan Maksić, 6. b)
- Veliko ste naredili za nas, spodbujali ste nas pri NPZ-ju, zaželeli nam lepe počitnice, ustvarjali čudovite prireditve ... (Jana Orgolič, 6. b)
- Tudi med korono, prenavljanjem šole in še in še si poskrbel, da je šola imela vse, kar je potrebovala. (Julija Kunaver, 6. b)
- Najbolj se Vas spomnim, ko ste z nami igrali odbojko. Zelo sem žalostna zaradi Vašega odhoda. (Eliza Pregelj, 6. b)
- Vedno, ko pogledam našo šolo, vidim, kako žari v vseh pogledih. A to ne bi bilo tako brez Vas, Vašega truda. (Kiana Frntič, 8. b)
- Čeprav nismo bili vedno najboljši učenci, ste se vi vedno potrudili. (Lana Govednik, 8. b)

Nataša Pivk, urednica

Jure Ovnič, 3. b

Megi Žagar Podmenik, 6. a

Lana Nikolić, 4. a

PROSTOVOLJCI IN TUTORJI »JUNAKI NAŠEGA ČASA«

V letošnjem šolskem letu so šolski prostovoljci ponovno poskrbeli, da so likovne izdelke naših malih umetnikov razstavili na »GALERIJI NA OGRAJI«. Tako so okrasili ograjo naše šole, dve ograji vrta Šentvid in ograjo knjižnice v Šentvidu.

Likovni izdelki oskrbovancev DSO ŠIŠKA

Naši izdelki na ograji vrta

Na spomladanski prireditvi POZDRAV POMLADI so prostovoljci pikapolonice – magnetke, ki smo jih narisali učenci, učitelji in strokovni delavci šole, zamenjali za prostovoljne prispevke, s katerimi smo kupili didaktična pripomočke za Junake tretjega nadstropja.

Po novem letu so prostovoljci ob torkih zjutraj pregledovali urejenost garderob na nižji stopnji in peresnice otrok v jutranjem varstvu ter na ta način svojim mlajšim učencem skušali pomagati k samostojnosti in odgovornosti v skrbi za svoje potrebe.

Ponovno smo pričeli z branjem pravljic v sosednjem vrtcu.

Vse to nas je spodbudilo, da smo prostovoljce in tutorje prijavili na natečaj Slovenske filantropije za priznanje JUNAKI NAŠEGA ČASA. Slovenska filantropija je namreč ponovno objavila natečaj z namenom vzpodbujanja, razvoja in promocije prostovoljstva v osnovnih in srednjih šolah ter dijaških domovih.

V torek, 23. 5. 2023, smo se udeležili slavnostne razglasitve in podelitve naziva JUNAKI NAŠEGA ČASA. Na poti v Žalec smo si ogledali rimsko nekropolo ter se v Žalcu udeležili slavnostne razglasitve in podelitve naziva JUNAKI NAŠEGA ČASA.

Ogled Rimske nekropole

Veseli in ponosni smo bili, ker je komisija ob pregledu naših dejavnosti v delu naših otrok prepoznala pomembnost za dvig kvalitete skupnega sobivanja. Ko smo bili poklicani na oder, kjer smo prevzeli priznanja in zastavo JUNAKI NAŠEGA ČASA, smo bili izjemno veseli in ponosni. Za našo šolo so nagrado prevzeli zaslužni prostovoljci in tutorji, skupaj pa ekipo sestavljajo Matevž Cedilnik, Katarina Brežnjak, Eva Marn Mihelčič, Lona Sieberer, Lana Godec, Mark Tomše, Ela Gomboc, Barbara Zeko, Gaber Marn Mihelčič in Tilen Kolbe pod mentorstvom učiteljice Andreje Absec in soc. pedagoginje Tanje Čarman.

Šolsko leto se bliža koncu, z njim pa tudi naše dosedanje delo. Nadaljujmo z dobrimi deli tudi čez počitnice: bodimo prijazni, strpni, spoštljivi in polepšajmo dan z nasmehom in lepo besedo.

Lepe, prijetne in nasmejane počitnice ...

Andreja Absec, mentorica

Julija Vidmar, 4. a

Julija Šerbec, 6. b

Julija Kunaver, 6. b

MEPI IZKUŠNJA IN MEPI DOŽIVETJE

Slovenski pregovor pravi: »Obljuba dela dolg.« V lanski številki smo obljubili, da letos predstavimo doživetja s prve MEPI odprave na naši šoli, ki je potekala konec junija 2022.

Toliko vsega se je dogajalo. Ne spomnimo se, kdaj smo nazadnje doživeli utrip železniške postaje ob pol petih zjutraj. Glede na jutranja zamujanja k pouku, pozabljene potrebščine in podobno smo pričakovali, da bo kateri izmed udeležencev zamudil na zbor, prišel brez katerega kosa opreme, ampak ne, posuti se moramo s pepelom in priznati resnost naših udeležencev. Vsi so prišli dovolj zgodaj, ustrezno pripravljeni in popolnoma prebujeni ter pripravljeni na dogodivščino. Vožnja z vlakom je bila za naše odraščajoče najstnike vesela izkušnja. Njihovi obrazi, ko so lovili skozi odprta okna veter v lase, so sijali kot pri majhnih otrocih. Stran od tehnologije, odvisen od samega sebe in od drugih, upanje, da si na pravi poti, nikoli povsem prepričan, nenadna nevihta in sušenje mokrih oblačil, najbolj slastno kosilo – hrenovka ali neslane testenine, skuhanе na majhnem gorilniku – in veselje ob uspešno zakurjenem ognju iz vej, ki jih nabereмо spotoma v gozdu. To je MEPI izkušnja.

Skupni obrok
je slajši.i.

Nisem prepričan, če
so dovolj napeti.

Očitno radovednost še obstaja in je nalezljiva, saj se je razširila med našimi učenci in jih na MEPI pripeljala v dosti večjem številu v letošnjem šolskem letu. Ponosni smo, da MEPI družina raste in pridobiva nove člane. Tako med učenci kot učitelji. Skozi učenje smo letos mentorji dopolnjevali program in bogatili delavnice, na katerih se srečujemo in pripravljamo na odpravo. Tako smo uvedli letos MEPI pripravljalni tabor na Rogli, kjer smo se pripravljali na drugo šolsko MEPI odpravo ter spoznavali in se družili tudi z drugimi slovenskimi MEPI-jevci.

Naš šotor že stoji.

Solidarnost, skupaj zmoremo več, iskanje prave poti brez sodobne tehnologije, prijaznost preprostih domačinov, ki jih srečamo na poti, nebeški razgledi na pokrajino pod nami, hrenovka, ki si jo skuhamo sredi travnika, druženje ob večernem ognju, iskanje izgubljene skupine – to je MEPI odprava. Sodelovanje v MEPI-ju je pravi primer razvijanja kulture nenasilja, kar je dandanes pereča problematika. Na odpravi se družijo in sodelujejo učenci različnih starosti in interesov, si medsebojno nudijo pomoč pri postavljanju tabora, zakurijo ogenj, ob katerem sedijo tudi drugi, si med seboj delijo hrano in skupaj prepevajo pesmi ob igranju kitare. Vsi vedo, da lahko uspe le vsem članom v skupini ali pa nikomur. Za MEPI-jevce velja rek: Vsi za enega, eden za vse.

Aid Behrić, 5. a

Odziv udeleženca o letošnji odpravi :

»MEPI je zanimiva reč. Veliko se naučiš in izveš. Vendar pa so tudi izzivi, ki jih s skupnimi močmi premagamo. Člani skupin smo odvisni sami od sebe, od tega, kdo kaj nese, do tega, kje bomo spali, kaj bomo jedli, kako se bomo orientirali itd. Celo šolsko leto se s pomočjo učiteljev pripravljamo na odpravo, na kateri se preizkusimo, česa smo sposobni. Odpravo smo izvedli 18. in 19. maja. Z vlakom smo odpravili do Novega mesta, nato z gasilskim kombijem do štarta pod Gorjanci, kjer smo začeli svojo pot. Od tega, da smo se za tri ure izgubili, do tega, da se je na poti sošolec poškodoval, vse se je na koncu dobro izšlo. Če imate kdaj priložnost biti del takih programov, vam močno svetujem.«

Na odpravi je nastala simpatična pesem:
Kdor na MEPI si želi, Ob ognju se pozabi vse,
če le zadosti hrenovk je.
Mentorji ponosni smo,
ker vam je tko dobro šlo.mora dobro vedeti,
da se bo hodilo zlo,
švicalo še bolj močno.
Kakšen žulj se našel bo,
vendar to ni nič hudo.

Šolska MEPI ekipa

Ob ognju se pozabi vse,
če le zadosti hrenovk je.
Mentorji ponosni smo,
ker vam je tko dobro šlo.

NEPOZABNO

Na MEPI odpravo smo se pripravljali skoraj celo šolsko leto, a bilo je vredno. Sicer to ni samo odprava, od 8. razreda naprej moraš opravljati še druge dejavnosti, če hočeš osvojiti bronasto MEPI priznanje, a sedaj se osredotočimo na odpravo.

Dejansko se ti odprava za priznanje šteje šele v 9. razredu, v 8. razredu se ti šteje kot pripravljalna (poskusna). To je zato, da že lahko vidiš, kako odprava poteka in če si na poskusni odpravi naredil kakšno napako, je na dejanski odpravi ne boš ponovil.

Na odpravo se pripravljamo z različnimi delavnicami. Naučiš se, kako postaviti šotor, veliko delavnic je na temo orientacije, prve pomoči itd. Čeprav se ti včasih na delavnico ne da priti, je vredno, saj si na odpravo nato bolj pripravljen.

Na dan odprave smo se zbudili zgodaj zjutraj in se odpeljali z vlakom v Novo mesto, od koder nas je učitelj Grabnar z gasilskim kombijem (ki ga je najel) po skupinah odpeljal na prvo točko. Naša skupina je bila predzadnja, zato smo imeli veliko časa in na železniški postaji čakali čekali uro in pol. Ko smo končno prispeli na štart in začeli hoditi, nas je zajel občutek adrenalina, vedeli smo, da je pred nami še dolga pot. Prvi dan je bilo veliko vzpona (kar 750 m) kar je bilo zelo naporno, še posebej, ker smo nosili zelo težke nahrbtnike, a ker smo bili večinoma dobro kondicijsko pripravljeni, smo pot premagali brez hujših težav.

Seveda MEPI odprava pomeni tudi to, da imamo veliko možnosti, da se med potjo lahko izgubimo. V 7. razredu, na naši prvi odpravi, se nam je to zgodilo, zato smo prehodili dodatnih par kilometrov, a se še vedno nismo predali. Pomen MEPI-ja je ta, da se tudi naučiš premagovati kakršnekoli ovire, ki se ti postavijo na poti.

Na ciljni točki (tj. tabor) si skupina postavi šotor in si zagotovo kaj skuha. Nato smo si zakurili ogenj in se do pozne ure družili ob prijetni toploti.

Najbolj nepozaben del odprave mi je bil, ko smo drugi dan hodili čez slovenski pragozd, v katerem je bilo megleno. Izgledalo je tako kot iz pravljice.

MEPI priporočam vsakemu, ki si želi novih dogodivščin, izkušenj in je pripravljen na veliko napora. Prijavite se, ne bo vam žal!

Aleksander Bogataj, 8. b

SREČA SE Z DELITVIJO VEČA 2023

Na pustno soboto, 18. februarja 2023, je bil v Ljubljani znova tradicionalni Zmajev karneval. V ospredju karnevala je bilo več kot deset skupin iz ljubljanskih vrtcev in osnovnih šol, ki so se odele v kostume pravljčnih junakov. Zimo so jim pomagale odganjati etnološke skupine iz Slovenije in Hrvaške, bobnarji in pihalni orkester. Prvošolčki in učiteljice OŠ Franca Rozmana Staneta smo se predstavili z liki iz pravljice SREČA SE Z DELITVIJO VEČA, avtorice Ize Cedilnik Štrukelj.

Blížala se je zima in Ježek še ni imel hišice, da bi v njej mirno prespal zimo, zato je za pomoč prosil gozdne prijatelje, ki pa se že dolgo niso dobro počutili. Sprva so se upirali, a je Ježek njihove slabosti obrnil sebi in prijateljem v prid. Živali so ob delu pozabile na skrbi in konec dneva je na Ježkovi jasi stala čudovita hišica, pred hišico je bila zbrana vesela družina in ježek je vse prijatelje nagradil še s tole pesmico:

*Če ježo, strah in žalost s prijatelji deliš,
te hitro se pomanjšajo in se tegob znebiš.
Prav drugačna pa je reč, ki pravimo ji sreča,
saj edina stvar je, ki z delitvijo se večja!
Nasmej se, poj in pleši, ko srečo uloviš,
in radostno jo deli, da je sam še več dobiš.
Grenke misli in skrbi prežene tleča sreča,
ki v srcu čaka na tvoj smeh, da se poveča!*

Učiteljice Maja Vidmar, Andreja Absec in Jasmina Zakrajšek

Tajra Mrenica, 4. a

Mikhail Turchishin, 5. b

Sunčica Bataković, 9. b

Sintija Janežič, 1. a

VRSTNIŠKA MEDIACIJA

Mediacija je proces, v katerem dve strani, ki sta v sporu, s pomočjo nevtralne tretje osebe (ali dveh) poskušajo razrešiti nastalo situacijo. Poudarek v procesu je na pripravljenosti za razreševanje, prostovoljnosti in zaupnosti. Mediator je posrednik v sporu. Lahko je vrstnik ali odrasla oseba. Mediator ne posega v reševanje problema, čeprav ponudi potrebno pomoč. Ni na nobeni strani in ne svetuje. Njegova naloga je, da udeležencema pomaga pri pogovoru in dogovoru. Pri vrstniški mediaciji je proces mediacije v celoti v rokah učencev. Izvajajo ga učenci za učence. Za vsako mediacijo posebej je potreben dogovor, kdaj in kje se bo izvajala. Letos smo na usposabljanju, ki je potekalo celo šolsko leto v obliki delavnic, usposobili štiri vrstniške mediatorke. Cilji usposabljanja:

- usposobiti učence za samostojno vodenje mediatorskega procesa pri razreševanju konfliktov med vrstniki,
- naučiti udeležence razumevanja, obvladovanja ter mirnega in konstruktivnega reševanja konfliktnih situacij,
- učiti, ozaveščati in širiti družbene vrednote, kot so nenasilna komunikacija, spoštovanje, pravičnost, poštenje, odgovornost, sožitje, mirno in kvalitetno sobivanje,
- krepiti pozitivno samopodobo in spodbujati osebno rast ter razvoj mladostnikov.

Čestitke novim nadobudnim vrstniškim mediatorkam!

Bravo Ana, Jana, Hana in Manca!

V šoli si bomo še naprej prizadevali in spodbujali učence k sprotnemu in mirnemu reševanju sporov, tudi s pomočjo vrstniške in šolske mediacije.

Mentorica Nina Štefanec, šolska pedagoginja

MNENJA UDELEŽENK:

Letošnje leto sem se s sošolkami odločila, da preizkusimo krožek »vrstniška mediacija«. S Hano sva želeli razrešiti spor med dvema sošolkama in tako sva se začeli zanimati za mediacijo. Hoteli sva pridobiti vse znanje in veščine za uspešno mediranje. V sako uro krožka smo pridobivali novo znanje, prav tako si lahko povedal primere iz tvojega vsakdanjega življenja, se pogovoril z učiteljico ... Sedaj, ko krožek obiskujeta še dve sošolki, je zelo prijetno, saj lahko skupini zaupaš vse svoje težave, vendar se moraš držati pravila, da to nikomur ne izdaš. V sako uro imamo novo temo pogovora, zadnje čase kar veliko o empatiji in nasilju. Učiteljica nam na razumevajoč način poskuša stvar razložiti, pri tem pa odigramo tudi kakšno igro vlog (kar je zelo pomembno). Prepričana sem, da bomo vse štiri dobre mediatorke, pri tem pa zelo uživale. Že zdaj lahko iskreno povem, da se vsako uro izmislimo novega načina zabavanja med čakanjem na začetek. Mediacija mi je všeč in tako bo tudi ostalo. Le zakaj bi se izognili konfliktom, če se lahko z njimi soočimo s pomočjo pogovora.

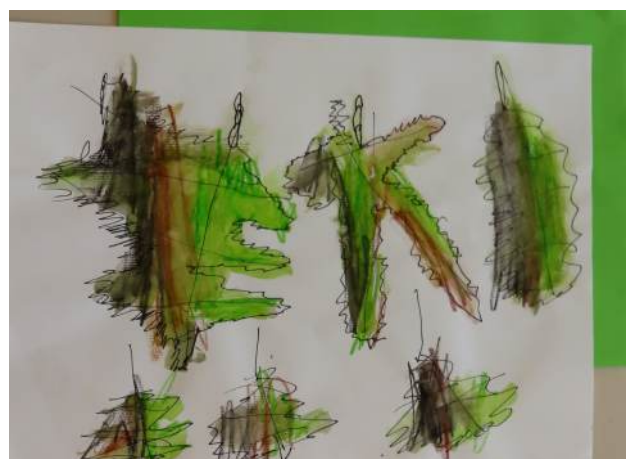
Manca Mlekuž, 6. b

Na mediaciji sem letos zelo uživala, saj je vzdušje vedno sproščeno, tu sem s prijateljicami, imamo najboljšo učiteljico, ki nam tudi vedno svetuje pri raznoraznih prepirih s sošolkami ... Naučila sem se obvladovati čustva in kako na več načinov reagirati pri vsakdanjih prepirih. Najboljši del pa vedno je, ko igramo igre vlog, pri katerih se moramo vživeti v osebo in situacijo.

Hana Černe Radobuljac, 6. b

Eliza Pregelj, 6. b

Dylan Aibrean Ash, 1. b

NOČ KNJIGE 2023, 20. 4. 2023

Zgodi se.
Zgodi se vsakič.
Vsakič znova.
Pa vendar vsakič malo drugače.
Vedno s prijetnimi občutki in lepimi spomini.
Spomini na poseben dogodek.
Na dogodek Noč knjige.

Tudi letos se na dogodek ni dalo priti brez lastnoročno narejene »vstopnice«. Učenci so izdelali knjižice različnih stilov in formatov, ki krasijo panoje ob šolski knjižnici. S svojimi izdelki so dokazali, da znajo, da zmorejo, da z domišljijo in ustvarjalnostjo segajo zelo visoko. Upamo si trditi, da jih bo poneslo še više, če si bodo le drznili.

Naj si upajo.
Naj tvegajo.
Naj padejo in se poberejo.
Naj rastejo.
Naj rastejo. Tudi s knjigo v rokah.

Sodelujoči učitelji

Primož Bohar, 4. b

Petar Stašević, 5. b

Nikolija Milašinović, 5. a

Že ko sem vstopila v šolo, sem začutila prijetno vznemirjenje. Ta noč bo spet nekaj posebnega. Vsi smo komaj čakali žrebanje nagradne igre, ko smo ugibali, kateri učitelji so izdelali naslovnice knjig. Ko smo vstopili v večnamenski prostor, sem zagledala gospoda z dolgo brado. Najprej sem mislila, da je kip Primoža Trubarja. Bil je mojster Janez, ki izdeluje knjige. Veliko smo izvedeli o tiskanju knjig, nato smo se še sami preizkusili z izdelavo svoje knjižice. Šivanje je bilo kar težko. Po malici smo imeli delavnice z našimi učitelji. Na likovni delavnici smo risali inicialke, na drugih delavnicah pa so pripravili super nastope, ki smo jih videli na zaključnem srečanju. Skupaj z Dušico Kunaver smo peli ljudske pesmi in čakali na žrebanje nagrade. Po prostorih šole smo si uredili spalne koticke. Dolgo v noč smo se še pogovarjali. Rada bi se zahvalila vsem učiteljicam, ravnatelju in tudi mojstru Janezu, da so nam pričarali zelo lepo noč. Hvala vsem. (*Vita Kolbe*)

Bilo mi je všeč, ker so bili vsi prijazni. Učiteljica za Bachove ples me je čisto umirila. Pokazala in naučila nas je, kako se umiriš. Plesali smo v krogu in se veliko zabavali. (*Sara Božič Cvetrznik*)

Na noči knjige mi je bilo zelo lepo. Z mojstrom Janezom smo izdelovali knjige. Obiskal sem tudi šentviško knjižnico. V knjižnici smo imeli lov na zaklad. Dobili smo bonbone. Preden smo zaspali, smo brali. (*David Tkalec*)

Na noči knjige mi je bilo zelo všeč, ker je prišel mojster Janez in smo lahko izdelali majhne knjižice. Zelo vesel sem bil tudi, ker sem lahko v živo videl Dušico Kunaver. Poslušali smo ljudske pripovedke. (*Flin Mibovec*)

Ta noč mi bo za vedno ostala v spominu. Preden smo začeli z dejavnostmi, nam je izkušen tiskar povedal, kako tiska knjige. Nato smo izdelali še vsak svojo knjižico. Pozno v noč smo brali z lučkami na glavi in končno zaspali. (*Uroš Bohar*)

Noč knjige je bila zame že drugič zelo zanimiva in zabavna izkušnja. Obiskal nas je mojster Janez, tiskar, ki nam je povedal veliko zanimivega o knjigah. Na delavnici smo tudi sami poskusili zašiti svojo knjigo. Ugotovila sem, da je to zelo težko delo. Na delavnici sem izdelovala inicialke. Po delavnicah smo se zbrali v skupnem prostoru in gledali predstavo učencev, ki so bili na glasbeni delavnici in na delavnici Bachovih plesov. Za zaključek smo peli ljudske pesmi z Dušico Kunaver. Dolgo v noč smo brali in se pogovarjali. (*Anja Mubič*)

Matic Rihar, 4. a

Natalija Devura, 4. b

Mojca Krapež, 1. b

DELAVNICA »VRZI SVOJO ZGODBO«

MENTORICA: Helena Sirotko

POTREBŠČINE: tabela Vrzi svojo zgodbo, igralna kocka

POTEK: Vsaka skupina vrže kocko 3 krat. Prvič za glavno osebo, drugič za kraj dogajanja in tretjič za zaplet v zgodbi.

David Tkalec, 5. b

ŠTEVILO PIK NA KOCKI	VRZI KOCKO ZA OSEBO	VRZI KOCKO ZA DOGAJALNI PROSTOR	VRZI KOCKO ZA PROBLEM ZGODBE
	KEKEC	V GOZDU	NENAPOVEDAN TEST V ŠOLI.
	DOBRA VILA	NA, OB JEZERU	PRIJATELJ/ICA ME JE IZDAL/A.
	LJUBLJANSKI ZMAJ	V MORJU	ZGUBIL/A JE PSA.
	KRALJ MATJAŽ	POD DEŽNIKOM	ZALJUBIL/A SEM SE NA PRVI POGLLED.
	PETER KLEPEC	POD MORSKO GLADINO	NA TEKMI SEM PADEL/A NA NOS.
	URŠIKA ZALA	V GORAH	ZGUBIL/A SEM POGUM.

TABELA »VRZI SVOJO ZGODBO«

KEKČEVA NESREČA

GLAVNA OSEBA: KEKEC, KRAJ DOGAJANJA: V MORJU, ZAPLET ZGODBE: NA TEKMI SEM PADEL/-A NA NOS
Kekca poznamo kot pastirja z gora, tokrat ga bomo spoznali kot potapljača. Zgodba se dogaja za devetimi morji, sedmimi oceani in tremi kamni.

Kekec je neutrudno vadil za potapljaško tekmo, ker to ni bilo njegovo močno področje. Ne dolgo tega nazaj se je odločil, da se bo preizkusil v tem športu. Končno je prišel čas in Kekec se odpravil na tekmo. Pred samim štartom je bil tako nervozen, da so se mu roke močno potile. Naenkrat pa ga je zapeklo v očeh in začutil je, da mu je v oko priletela smet. Z rokami jo je poskušal odstraniti, vendar pa je pri tem stvar še poslabšal, saj ga je oko le še bolj peklo.

Sodnik je tekmovalce poklical na startno črto, Kekec pa se je odločil, da se bo poskušal osredotočiti na tekmo in pustil oko čim bolj pri miru. Ko je skočil v vodo, pa ni videl prav ničesar. Zaletel se je v skalo in si pri tem poškodoval še nos. Hitro so poklicali njegove starše in odpeljali so ga na urgenco. Ugotovili so, da ima zlomljen nos. Njegovo oko pa si je do takrat že opomoglo.

Nekaj tednov kasneje je Kekec že okrevljal. Ugotovil pa je, da potapljanje ni zanj in bo raje ostal na pašniku pastir. S svojo družino je tako živel srečno do konca svojih dni.

Živa Janžič Bidovec, Marko Umičević, 6. a

POD DEŽNIKOM

GLAVNA OSEBA: DOBRA VILA, KRAJ DOGAJANJA: POD DEŽNIKOM, ZAPLET ZGODBE: ZALJUBIL/-A SEM SE NA PRVI POGLLED

Za devetimi gorami in devetimi vodami in devetimi dežniki je živela dobra, dobra, dobra vila. Do vseh je bila zelo prijazna, zato so jo imeli vsi zelo radi.

Nekega sončnega pa se je pooblačilo, začel je padati dež. Vila je bila vsa premočena in zatekla se je k najbližjemu drevesu. Tam pa je že stal vilinec, ki je ravno takrat prodajal dežnike. Vila mu je bila takoj všeč in dežnik ji je kar podaril. Ko je zagledala njegove oči, je v trenutku med njima preskočila rdeča svetleča iskrica. Vilinec si je takoj zaželel njen poljub. Vila pa je bila tako drobna, da jo je pri tem skoraj pojedel. Opravičil se ji je in si zaželel, da bi bil tudi on tako droben. Ker je vila znala čarati, ga je takoj spremenila v drobnega vilinca. Postala sta nerazdružljiv par. Vsako leto sta se vračala v tisti gozd, na tisto mesto pod tisto drevo in se spominjala dežja in njunega poljuba.

Zdaj imata že svojo družino in srečno živijo, če še niso umrli.

Julija Drinič, Megi Žagar, 6. a

KRIMINAL ČLOVEŠTVA

GLAVNA OSEBA: DOBRA VILA, KRAJ DOGAJANJA: V MORJU, ZAPLET ZGODBE: ZGUBIL/-A SEM POGUM

Nekoč se je ali pa se še bo zgodil največji kriminal v zgodovini človeštva.

Nekega sončnega dne je kriminalistka Dobra Vila prejela klic šefa Čarobnega Krompirja. Poslal jo je na misijo rešit hobotnico Milko in njeno družino. Dobra Vila je v trenutku spakirala svoj kovček in se pod krinko odpravila na prestižno jahto. Tam so jo najprej prevzeli vsi možni kokteji, prečudovit bazen in več kot okusna in lepo pripravljena hrana. Šele po dveh dneh se je spomnila na svojo misijo, se preoblekla v kopalke in skočila v morje. Od daleč je zagledala morskega psa in v trenutku izgubila ves pogum. Spomnila se je na svojega prijatelja Morskega Psa, ki je bil do nje vedno prijazen in ustrežljiv, zato ga je poiskla. Dogovorila sta se, da bosta zlobnega morskega psa, ki je ugrabil gospo hobotnico Milko in njeno družino, prestrašila. To sta tudi naredila in hobotnica Milka ter njena družina so bili osvobojeni in živeli so srečno do konca svojih dni.

Ema Gliha, Špela Zimic, 6. a

LJUBEZEN V DEŽJU

GLAVNA OSEBA: DOBRA VILA, KRAJ DOGAJANJA: POD DEŽNIKOM, ZAPLET ZGODBE: ZALJUBIL/-A SEM SE NA PRVI POGLED

Nekega deževnega dne se je dobra vila Ana odločila, da gre na sprehod v park. Hodila je in hodila, ko ji je po nesreči padel dežnik v jezero. Nikakor ga ni mogla rešiti iz vode. Obupana je sedla na klopco in žalostno zrla v praznino. Mimo je pritekel njen novi sošolec Toni. Ko je zagledal tako obupano Ano, se je ustavil in jo povprašal, kaj je narobe. Potožila mu je, da je izgubila svoj dežnik. Toni se je kot pravi junak pognal do jezera in poiskal najdaljšo možno palico. V hipu je spravil dežnik iz jezera. Ana je polna občudovanja strmela v Tonija in se tiho spraševala, kako da ni že prej opazila njegovega lepega nasmeha. Ko je Toni vrnil Ani njen dežnik, se mu je nežno zahvalila, on pa ji je samo pomežiknil. V trenutku je Ana začutila metuljčke v svojem trebuhu in rdečico na svojih licih. Ker Toni ni imel svojega dežnika, dež pa je začel zopet padati, mu je predlagala, da jo pospremi domov, potem pa mu da svoj dežnik. Skupaj sta se z roko v roki odpravila do njenega doma, kjer sta ob smehu in pogovoru popolnoma izgubila občutek za čas. Naenkrat sta opazila, da je dež prenehal in na nebu so se pojavili zahajajoči sončni žarki. Z nasmehom sta se poslovila in odšla vsak v svojo smer.

Anastasija Topić, Nadja Čerimović, 8. a

Lucija Gosar, 1. a

Drsalci z razponom kril 30 cm.

Foto: Aljoša Kravanja

12. TIMOVO TEKMOVANJE S PAPIRNATIMI LETALCI IN DRŠALCI

Po dveh letih premora zaradi pandemije se je Timovo tekmovanje s papirnatimi letalci in drsalci vrnilo. Gre za tekmovanje, ki ga tradicionalno pod okriljem Zveze za tehnično kulturo Slovenije organizira izkušena ekipa članov Astronavskega raketnega kluba Komarov. Odvijalo se je v soboto, 25. 2. 2023, v športni dvorani Biotehniškega izobraževalnega centra v Ljubljani. Tekmovanja, ki poteka v dveh delih, se je tokrat udeležilo 51 tekmovalcev. V prvem delu nastopajoči tekmujejo s papirnatimi letalci, zgibanimi iz enega lista formata A4, in sicer v treh različnih disciplinah. V trajanju leta, v preletu in natančnosti pristajanja v cilj. V vsaki disciplini imajo tekmovalci tri poskuse, ki se skupaj točkujejo in na koncu seštejejo. Model letala se izdelava pred začetkom tekmovanja in se ga lahko tudi preizkusi. V drugem delu nastopajoči tekmujejo z že izdelanimi

modeli drsalcev, ki so običajno narejeni iz lahkih naravnih in umetnih materialov (balza, lipov les, depron, stirodur, karbon, različne folije in lepilni trakovi, posebna lepila ...). Omejitve izdelanega modela je v razponu kril, ki ne sme presegati 30 cm, in v teži, ki je omejena na 100 g. V praksi so tovrstni vrhunski modeli težki le okoli 3 g. Nastopajoči imajo na voljo 5 poskusov, ki se časovno seštejejo in točkujejo.

V obeh primerih gre za letalsko tekmovanje, kjer so »piloti« (tekmovalci) trdno na tleh. Prednost imajo tisti, ki s svojim znanjem in zamislami naredijo bolj dovršen model, ki temelji na znanju iz fizikalnih in aerodinamičnih zakonitostih. Ker gre za met iz roke, je potrebno poznati tudi nekaj osnov biomehanike meta, da se lahko letalo izvrže visoko pod strop dvorane.

V starejši osnovnošolski kategoriji od 4. do 9. razreda skupno je **Dominik Andraš**i dosegel tretje mesto.

Robert Teršek, mentor

Dominik Andraš (prvi z desne)

Katarina Namjesnik, 4. a

LEPO MI JE BILO

MOJ PRVI ŠAHOVSKI TURNIR

V četrtek sem pri šahovskem krožku izvedel, da bo čez en teden, natančno v petek, šahovski turnir v Borovnici. Ker še nikoli nisem bil na turnirju, sem z veseljem vzel prijavnico. Moj sošolec Maks in jaz sva bila edina iz naše šole, ki sva se prijavila na turnir.

V petek zjutraj sem se ves nestrpen zbudil, saj sem vedel, da bo ta dan moj prvi šahovski turnir. Po končanem pouku me je dedek odpeljal do parkirišča na Viču, kjer me je čakal ati. Odpeljala sva se do Borovnice. Prišla sva ravno pravi čas. Učitelj nam je prebral pravila, potem je računalnik naključno izžrebal pare. Igrali smo na uro. Vsak je imel petnajst minut. Prvo in drugo igro sem z lahkoto zmagal. Po drugi igri smo imeli premor za sendvič in sok. Ko sem pojedel, sem igral tretjo igro. Dobil sem težkega nasprotnika, ampak sem bil na srečo malo boljši. Četrty krog se je končal zelo hitro. Spet sem zmagal. Po četrtem krogu sem bil med vsemi najboljši. V zadnjem, petem krogu pa je bil moj nasprotnik zelo dober šahist. Premagal me je. Tako sem iz prvega mesta padel na peto. Na vrsti je bila podelitev medalj, pokala in diplom. Za peto mesto sem dobil diplomu. Čestital mi je tudi sošolec Maks, ki je zasedel šesto mesto. Potem sva z atijem odšla domov.

Čeprav sem bil na koncu peti, sem bil zelo vesel. Doma so mi vsi čestitali. Tudi naslednje leto se bom z veseljem udeležil šahovskega turnirja in se potegoval za še boljši rezultat.

David Tkalec, 5. b

Eva Dizdarević, 3. b

NESREČA NA SMUČIŠČU

Z mami sva se odpravila na smučanje. Smuči in vso opremo sva spravila v avto in se odpeljala na Pokljuko. Zelo sem se veselil, saj sem prvič v življenju šel smučati.

Ko sva prispela na Pokljuko, sva se oblekla v smučarska oblačila, vzela smuči in se za začetek odpravila na manjše smučišče. Ker mi je šlo zelo dobro, sva šla na krogce, kjer je daljša in bolj strma proga. Začetek je bil zelo strm, zato sem se bal, da bom padel. Šlo mi je čedalje bolje, zato je mami rekla, da me bo posnela. Spustil sem se po strmini, a ko sem se hotel ustaviti ob robu smučišča, sem zapeljal na mamino smučko, kjer mi je zdrsnilo. Zelo sem se ustrašil. Z rokami sem migal kot kakšen klovn. Zbolel me je gleženj. Z mami sva se začela prepirati, kdo je kriv za padec. Medtem sem se čisto zapletel. Mami me je hotela pobrati, a je padla še ona. Ležala sva na tleh in se smejala. Uspelo nama je vstati. Odločila sva se, da smučava, dokler bodo delovale vlečnice.

Ta dan je bil zelo lep, ker sem ga preživel skupaj z mami, ki me je naučila smučati. Doma sem očiju povedal vse dogodivščine, ki so se zgodile tega dne.

Luka Stojanovski, 5. b

Danilo Mečava, 8. b

Anja Kovjanić, 7. a

NA SKAKALNICI

Med zimskimi počitnicami sem se z očetom, mamo in bratom odpravil na smučanje na Vogel. Vsi veseli smo smučali na dolgih progah, dokler se ni zgodil pretresljiv dogodek. Ta mi bo verjetno kar dolgo ostal v spominu. Pa ne le meni, tudi staršem in bratu.

Že zjutraj je bilo smučišče nabito polno. V vrsti sem komajda videl svoje smuči. Ko pa se je gneča na začetku prog redčila, sem opazil, da se mi je izpolnila moja velika želja. Skakalnica, visoka najmanj dva metra, se je odprla. Nekaj časa sem premišljeval in se obotavljal, potem pa sem se brez očeta spustil. Tresel sem se kot šiba na vodi, a se odločen za skok spustil proti skakalnici. Bil sem že na koncu, ko mi je srce padlo v hlače. Od strahu sem zavil. Letel sem tako visoko, da so bile smreke nižje od mene. Pri pristanku sem iz dveh metrov padel na hrbet. Na srečo se mi ni nič zgodilo. Z očetom, ki se je močno prestrašil, sva si vzela odmor. Strah sva pregnala z vročo čokolado.

Ta dan je bil nepozaben. Zagotovo pa je opozorilo, da brezglavo ne skačem na prevelikih skakalnicah.

Uroš Bohar, 5. b

POTOVANJE NA KORZIKO

Lani smo se na počitnice za 14 dni odpravili na Korziko. Do pristanišča v Italiji smo se peljali z avtom, potem smo se vkrkali na trajekt in se podali proti otoku Korzika. Vožnja s trajektom je trajala skoraj 5 ur. Takoj ko smo prispeli v pristanišče na Korziko, smo poiskali prvi kamp, saj smo načrtovali, da bomo prvi teden počitnic bivali v različnih kampih. To je pomenilo, da smo se vsaka dva dneva premaknili v drug kamp. Zabavno je bilo postavljati in pospravljati šotore in ostalo opremo. Na srečo imamo take šotore, ki se zelo hitro postavijo in pospravijo. Običajno so bili kampi blizu plaž in to mi je bilo zelo všeč. Vozili smo na različne izlete, kjer smo poiskali različne plaže. Večina je bila peščenih. To mi je bilo zelo všeč, saj me ni bodlo v podplate. Voda je bila zelo čista in topla. En dan smo se opravili tudi v hrib. Pot je bila zelo naporna in strma. Največje razočaranje pa smo doživeli, ko smo ugotovili, da se ne smemo tam kopati, saj je bilo območje zaščiteno. Najlepsi del Korzike pa niso bile peščene plaže, ampak tolmeni v dolini reke Restonice. Tam smo skakali v vodo, se potapljali, hodili po reki in se predvsem zelo zelo zabavali. Kot že rečeno, smo teden dni bivali v stanovanju, ki smo ga najeli preko spleta. Najboljši del tega je bilo, da je bil bazen pred hišo, kjer je bilo stanovanje.

Te počitnice mi bodo še dolgo ostale v spominu. Na Korziko se zagotovo še vrnem.

Julija Šahić Kreslin, 4. b

V MIRABILANDIJI

Lansko leto smo se z družino odpravili na nekajdnevni izlet v Italijo. Obiskali smo državo San Marino in mesta Bologna, Ravena in Rimini. Bilo je nepozabno.

Zadnji dan izleta smo v celoti preživeli v zabaviščnem parku Mirabilandija. Ker je park obiskalo veliko obiskovalcev, nismo mogli obiskati vseh zabavišnih objektov. Vedeli smo, da bomo v parku ostali čisto do konca dneva, zato smo se primerno oblekli in za zaključek prihranili vožnjo z vlakcem, ki se na koncu spusti v vodo. In še kakšna sreča! Ker smo bili med zadnjimi, so nam dovolili, da smo vožnjo, skoraj sami, ponovili kar šestkrat! Iz parka smo se vrnili mokri do kosti, vendar neizmerno srečni.

Ta dan in celotni izlet mi bo za vedno ostal v spominu, saj smo se res veliko zabavali in po vrhu še dobro jedli. Upam, da me bosta mami in očka poslušala, saj bom predlagal, da bi letos ponovno obiskal Mirabilandijo.

Marko Fonda, 5. a

Amadeja Hazler, 6. a

MOJ PRVI POLET Z LETALOM

Prejšnje leto, med poletnimi počitnicami, smo se z družino odpravili v Stockholm na Švedsko. Takrat sem se prvič peljal z letalom, kar je name naredilo velik vtis.

Nekega poletnega jutra, ko smo preživljali počitnice na Hrvaškem, sem se zbudil zelo zgodaj, saj sem komaj čakal, da tudi jaz pridobim izkušnjo potovanja z letalom. Po jutranjem kopanju smo se pripravili in se odpeljali do majhnega letališča. Iz avta smo vzeli kovčke, jih oddali in se prijavi na let. Ker smo prišli kar nekaj časa pred odhodom, smo morali dolgo čakati, zato smo imeli čas še za sok in malico.

Končno je nastopil čas, ko smo se vkrkali v letalo. Bil sem zelo neučakan, a tudi malo prestrašen. Nenehno sem spraševal, kdaj bomo vzleteli. Ko smo vzleteli, sem imel čuden občutek in zamašena ušesa. Najbolj me je bilo strah med dviganjem letala. Vendar sem se zamotil z gledanjem skozi okno, ki pa je bilo tudi malo neugodno. Kljub vsemu mi je bil vseh pogled iz ptičje perspektive. Opazoval sem premikanje kril na letalu. Bratca Lana je bilo tako strah, da si ni upal gledati skozi okno. Kmalu smo si privoščili prigrizek. Ko sem se nekoliko sprostil in navadil leta, me je začelo zanimati, kakšna so na letalu stranišča. Šel sem na ogled. Zanimivo je bilo, kako hitro posrkajo vodo. Malo pred koncem leta nam je pilot rekel, naj si pripnemo pasove, ker bi se lahko zgodile turbulence, a k sreči niso bile hude.

Všeč mi je bilo, da sem videl Baltsko morje, ki je zelo veliko. Nad Stockholmom pa je veter močno pihal, zato je bilo pristajanje adrenalinsko, a tudi zelo zabavno. Ta polet se mi bo vtisnil v spomin, saj je bil moj prvi in tudi zelo adrenalinski. Vesel sem, da sem lahko poletel z letalom. Komaj čakam na svoj naslednji let.

Izak Zupančič, 5. b

POTOVANJE V VALENCIJO

Za krompirjeve počitnice smo z družino in prijatelji načrtovali potovanje v Valencijo. Nekaj dni, preden smo hoteli oditi, sem zbolel. Odšli smo k zdravnici in rekla je, da je bolje, da ne grem. Po družinskem posvetu smo se odločili, da vseeno odpotujemo.

Blizu našega apartmaja je bila velika plaža s peščenimi gradovi. Moja sestra Zala, najini prijateljici Tina in Maja smo se odšli kopat, čeprav se ne bi smeli. Ko je prišel oči, je bil name jezen, saj sem bil prehlajen in na srečo smo imeli s sabo še rezervna oblačila. Ko sem se preoblekel, sem še nekaj pojedel in popil. Dan je res hitro minil. Naslednji dan smo si ogledali film v tridimenzionalni tehniki, ki je prikazovala dinosavre. Po filmu smo si ogledali še predstavo delfinov. Ko smo vstali s sedežev, je bilo okoli nas vse mokro. V sredo smo obiskali živalski vrt, kjer smo videli povodnega konja, ki so ga pripeljali iz Afrike, in belugo. Beluga je žival, ki mora biti v zelo hladni vodi, ker živi v hladnih morjih. Zdelo se mi je, da so sloni tam večji, težji in drugačni kot v Sloveniji. Tudi na koncu tega dneva smo bili utrujeni in lačni, zato smo šli jest.

Predzadnji dan smo obiskali muzej. Tam sem si z različnimi tehnicami lahko izmeril, koliko vode imam v telesu, se preizkusil v gradbeništvu in moči. Zadnji dan smo si ogledali še mestno središče in druge zanimivosti ter se s podzemnim vlakom odpeljali do letališča.

Potovanje v Valencijo je bilo eno najlepših potovanj do zdaj. Pravo doživetje. Želim si oditi še na Madžarsko.

Jure Babšek, 5. a

PANORAMSKI LET

Za rojstni dan mi je mami pripravila presenečenje. Ugotavljala sem, za kaj gre. Ni mi šlo prav dobro od rok. Nekaj mi je namignila, a sem lahko le ugibala, kaj ima v mislih.

Z maminim prijateljem smo se odpeljali na letališče. Še vedno nisem ugotovila niti slutila nisem. Vprašal me je, če si želim ogledati notranjost letala. Jasno, da me je zanimalo. In ko sem vstopila, mi je rekel, naj se kar privežem. Kakšno prijetno presenečenje. Takrat sem začela slutiti, da gremo na panoramski let. Pilot Jure je preveril vse gumbе in okna. Poleteli smo. Na začetku me je bilo strah, potem pa nič več. Leteli smo do slovenske obale, letališča v Portorožu. Videla sem vso Slovenijo. Polet je bil zanimiv, vznemirljiv in poučen. Na poti nazaj sem celo sama za kratek čas pilotirala. Preleteli smo še Ljubljano in zavili nad blokom, kjer živijo moji stari starši.

To je bilo res enkratno doživetje. Zelo sem uživala. Bilo je zelo zanimivo in nepozabno.

Malu Mlakar, 5. a

NESREČNA SALTA

Teden pred mojim 11. rojstnim dnevom sem se popoldne odpravila na parkour. Z učiteljem in mojo skupino smo vadili levje skoke in salte. Vse je bilo super, dokler se ni zgodila nesreča.

Tisti četrtek sem parkour obiskala šele tretjič. Zanj sem se odločila, ker sem se želela naučiti gibanja s premagovanjem ovir. V garderobi smo se preoblekli in v telovadnici ogreli. Potem so prišle na vrsto vaje na dolgi, napihljivi blazini. Po navadi smo na njej vadili različne skoke čez blazine, zato sem bila precej presenečena, ko nam je učitelj povedal, da bomo vadili salte naprej. Bilo me je precej strah, saj salte nisem izvajala še nikoli. Kmalu sem ugotovila, da mi gre kar dobro. Med pristankom smo morali paziti, da nog nismo imeli preveč skupaj. Jaz sem jih imela narazen, a jih nisem držala z rokami. Učitelj mi je rekel, naj jih poskusim prijeti. Tako sem med naslednjo salto noge pravilno prijela, a sem jih dala preveč skupaj. Ko sem pristala, sem se z vso silo z glavo zabila v svoja pokrčena kolena. Na srečo si nisem poškodovala očesa, a sem si prebila obrv.

Ko je mami prišla pome, sva se hitro odpravili na urgenco. Po prvem pregledu so nama sporočili, da bo rano treba zašiti. Tega sem se strašno bala, a sploh ni bilo grozno. Po piku dveh injekcij za omrtvičenje levega dela obraza, nisem čutila več ničesar. Dobila sem tri šive in z mami odšla domov. V naslednjih nekaj dneh je modrica okoli mojega očesa spremenila barve od črne do rumene in še vse vmes.

Oteklina mi je kmalu uplahnela. Tudi bolelo ni več. Od takrat sem med izvajanjem salte bolj pozorna na držo nog.

Karolina Sečan, 5. a

Manca Mlekuž, 6. b

Miloš Petrović, 1. b

Lona Sieberer, 7. a

POLET Z LETALOM V NEW YORK

19. oktobra lani smo se z družino odpravili v New York. Naš izlet se je pričel na letališču Jožeta Pučnika. Ko smo prišli na letališče, smo kar nekaj časa čakali, da se odprejo prijave na let.

Preden smo prišli na letališče, sem imel suho, rdeče in boleče grlo. Tako sem kašljal, da me je slišalo celo letališče. Bali smo se, da nas zaradi tega ne bodo spustili na letalo. Na letališče smo prišli dve uri pred poletom. Ob prihodu na terminal smo pokazali potne liste, oddali prtljago in prevzeli letalske karte. Ko smo končno zaključili ves postopek, smo morali čakati. Po uri čakanja so nas spustili na letalo in naše potovanje se je začelo.

Prileteli smo v Munchen. Utrujeni in lačni smo se vlekli po letališču, ki je izgledalo kot nakupovalno središče. Skoraj sem se izgubil, ker je bilo tam toliko ljudi, da jih je bilo nemogoče prešteti. Končno smo prišli do terminala, kjer smo počakali na letalo za New York. Sede sem zaspal za nekaj minut. Oči me je zbudil, da smo si šli kupit nekaj za jesti. Ob uri za let sem na ekranu opazil zapis, da je let prestavljen za dve uri. NEEEEEE! Takrat sem slišal največjo neumnost v svojem življenju. Let je prestavljen, ker se je pokvaril sedež pilota v letalu. KAAAAJ? Zato sem še za dve uri zaspal.

Končno na letalu. Usedli smo se in sprostili, saj je let trajal deset ur in pol. Prvi pričakovan obrok je bilo piščančje meso v zelenjavni omaki. Ni bilo tako dobro, kot sem pričakoval. Okus po plastiki in stiroporu. Sladica je bila dobra, majhen košček okusne sadne torte.

Med letom sem se začel malo dolgočasiti, zato sem prižgal ekran pred sabo in med gledanjem zaspal. Zbudila me je turbulenca. Malo sem se ustrašil, a je pilot obvladal svoje delo. Pol ure pred pristankom me je zbudil brat Luka, ker smo se morali privezati. Pristali smo v svetlečem New Yorku. Na letališče nas je s taksijem prišla iskati teta, da smo se odpeljali do bloka, v katerem biva v 36. nadstropju.

Skozi okno sem videl celo mesto. Vesel sem bil, ker se je pustolovščina šele začela. Dnevi, ki so sledili, niso bili taki, kot sem pričakoval. Bili so še boljši.

Marko Završan, 5. a

UGANI, ZA KATERO RASTLINO GRE

Za petošolce je v navadi, da moramo imeti enkrat v letu govorni nastop. Odšel sem v knjižnico in si izposodil knjigo o zdravilnih rastlinah. Zamisel za opis te rastline sem dobil od mame, ker obožuje _____ solato.

Znanstveno ime te rastline je *Taraxacum Officinale*. Ima korenine, votlo golo steblo, suličasto oblikovane liste in rumene cvetove. Visoka je od 5 do 40 cm. Steblo je temno, zelenjave barve. Za nekatere vrste je značilno, da seme nastane brez predhodne oploditve. Iz rozete, ki jo rastlina oblikuje zgodaj spomladi, zraste golo, cevasto steblo z rumenim koškom. Iz oplojenih cvetov pa puhasta »lučka«.

Cveti od konca marca do konca maja in raste po vsej Evropi. Je dobro znano živilo in preizkušeno ljudsko zdravilo. Uživamo ga, ker je okusen, njegove korenine in listi vsebujejo veliko vitamina A in veliko mineralnih snovi. Na našem krožniku se znajde kot solata, ki ji dodamo krompir, trdo kuhana jajca, slanino ali ocvirke, česen in sončnično olje.

No, ste že ugotovili za katero rastlino gre? REGRAT, jasno!

V družino nebinovk, kamor spada, vključujemo tudi solato, artičoke, sončnice, krizanteme, dalije in druge okrasne rastline ter številne plevelce, na primer bodak in škrbinka.

Moda veste, da obstaja več kot 1000 vrst regrata, a navadni regrat je najbolj razširjena vrsta. Prvič je bil omenjen leta 1546 in celo takrat so ga uporabljali kot zdravilo. Regrat ima še vrsto imen: žoltenica, otavič, žentenje in števica. Zanimivo, kajne?

Ko sem se pripravljaj na govorni nastop, sem se o regratu naučil veliko. Če ste tudi vi ljubitelji regrata, pa brž na travnik. Solata bo izvrstna. Pravijo, da ga lahko nabiramo vse leto.

Marko Fonda, 5. a

TRI CINE

Poleti smo se mami, starejša sestra Katarina in jaz pogovarjale, da bi šle na izlet po Dolomitih. Odločile smo se, da bi šle na Tri cine. Izlet se je pričel 28. 8. ob štirih zjutraj. Zbor je bil v Tivoliju.

Pot nas je vodila skozi karavanski predor v Avstrijo in naprej proti italijanskim Dolomitom. Prvi postanek v Avstriji je bil namenjen zajtrku. Vožnjo smo nadaljevali do izhodišča, ki je bilo nekje na 2000 metrih. Odpravili smo se do prve kočice Rifugio Lavaredo, kjer smo se lahko fotografirali. V ozadju so bile Tri Cine, ki imajo vrhove nad 3000 metri. Pot naprej je bila zelo dolga, a se je izplačala, ker smo prišli do druge kočice, kjer smo lahko pili čaj in se posladkali s slastnimi dobrotami. Ob bližnjem jezeru smo za las ujele primeren trenutek za fotografiranje. Potem pa se je pojavila gosta megla in zakrila pogled na jezero in bližnje hribe.

Z vodičko smo nadaljevali hojo po ozki poti do jase, kjer je bil lep razgled. Odpravili smo se proti koči Langan in zatem do avtobusa.

Preden smo se vrnili v Slovenijo, smo se ustavili pri jezeru Misurina, kjer smo si lahko kupili spominke.

S sestro sva videli obeske, a mami nama jih ni hotela kupiti. Žalostni sva šli k jezeru, kjer sva srečali voznika avtobusa. Dal nama je izziv, s katerim bi ponagajal mami. Predlagal nama je, da skotaliva skalo z brega v vodo. Mami naj nama bi za nagrado kupila obesek. Odločili sva se za izziv in skalo skotalili v vodo. A mami se ni dala pregovoriti in nama v hecu svetovala, naj stopiva do šoferja, ki naj nama kupi obeske, ker sva opravili njegov izziv.

Sledila je pot proti Sloveniji. Med vožnjo smo se ustavili v dolomitnem mestu Innichen San Candido, kjer smo si ogledali nekaj znamenitosti, se sprehodili skozi mestne ulice ter večerjali v eni od picerij. Po večerji je sledila dolga pot domov, kamor smo prispeli v poznih večernih urah. Od utrujenosti smo hitro zaspale.

Naša družina zelo rada odkriva lepote Slovenije, se vzpenja na vrhove gora, odkriva skrite koticke posameznih regij. Ta izlet je bila lepa in zanimiva izkušnja, ki mi je dala vedeti, da so pokrajina in gore v sosednjih državah tudi tako lepe, kot je lepa Slovenija. Ampak vseeno mislim, da moram videti Slovenijo in spoznati njene lepote, preden začnem raziskovati lepote sosednjih držav.

Tinkara Breznjak, 5. b

Jure Ovnič, 3. b

Tajra Mrenica, 4. a

Julija Šahić Keslin, 4. b

Inaja Pejič, 3. b

Hana Černe Radobuljac, 6. b

SPOMINI NIKOLI NE ZBLEDIJO – nekaj odlomkov učencev 9. A

... V petem sem tudi naredila izpit za kolo. Moje kolo je bilo na pregledu pred izpitom označeno za »nevarno«, ker nisem imela sprednje luči. Vendar sem jo hitro kupila in uspešno opravila izpit. (Tia Ban)

... Šole v Rusiji niso poimenovane tako kot v Sloveniji, označene so le s številkami. V prvi razred sem hodil v šolo s številko ena, kjer sem ostal štiri leta. Peti in šesti razred sem nadaljeval v šoli s številko 36. V sedmem razredu sem se šolal online, ker smo se z družino preselili v Slovenijo. Takšno šolanje ni bilo v redu, ker smo imeli zelo malo ur, malo smo pisali, učitelje smo le poslušali. (Dimitrii Kolesnikov)

... Pouk v četrtem razredu je zaradi prenove naše stavbe potekal v domu svetega Vida. Bil je zanimiv in zabaven razred. Spomnim se, da me je sošolec Mark po nesreči s ključi udaril po očesu in mi naredil črto, ki se jo opazi še danes. (Gal Šltrucl)

... Prva triada je bila najboljši del te devetletke, saj so se mi zdeli vsi predmeti lahko in ni bilo ocen, razen v tretjem, a sem brez učenja dobival petke. Učili smo se s pomočjo iger in s fizičnimi dejavnostmi. Učitelji so bili manj strogi. Občutek imam, kot da so ta leta kar poletela mimo. (Martin Tavčar)

... V drugem razredu so se začeli laži, pretepi in nedolžne ljubezni. V tem razredu sem šel prvič na rojstni dan. Rojstni dan! Na kartici je pisalo moje ime in da sem vabljen na rojstni dan. Bil sem najsrečnejši na svetu. Dan za dnem sem čakal, da minejo ti dnevi, da končno napoči ta dan, ko se bom zabaval. Bum, in napočil je! Najprej sem sedel ali stal v kotu, pol ure kasneje pa sem že plesal. To je bil najboljši dan mojega življenja.

... Učenje na daljavo je bilo zelo zanimivo. Sam na začetku sploh nisem znal uporabljati računalnika, a je tudi to leto hitro minilo.

... V osmem razredu smo bili v šoli v naravi na Vojskem. Tam smo se naučili pripraviti idrijske žlikrofe. (Nejc Skvarča)

... V drugem razredu smo se odpravili v šolo v naravi v Osilnico, kraj ob hrvaški meji. Med enim od sprehodov smo se ustavili pri mostu, ki je vodil na hrvaško stran. Jaz in Maj sva se istočasno odločila, da bova stekla čez most. Zaradi tega sva bila kaznovana in sva morala sedeti v sobi, ko so se ostali igrali. (Luka Završan)

... Moj najljubši spomin je tudi, ko smo hodili na plavanje v Tivoli. Takrat sem osvojil zlatega delfinčka. Morali smo plavati žabico, kravl in mrtvaka. (Žiga Skvarča)

Natalija Devura, 4. b

Nik Podgoršek, 3. b

Dominik Šerbec, 5. b

... Doživela sem res ogromno nepozabnih trenutkov. Od prvega razreda, ko smo za prvi šolski dan za malico dobili mafin, pa v tretjem razredu, ko smo v podaljšanem bivanju vsak dan igrali med dvema ognjema tako dolgo, da so me večkrat ožulili čevlji. V šestem razredu, ko smo se zaradi korone šolali na daljavo in goljufali pri ustnih spraševanjih preko zooma, pa vse do lanskega leta, o smo se v šoli v naravi ponoči obiskovali po sobam in kako prestrašeni smo bili, ko nas je učiteljica zalotila in nam zagrozila, da bomo za kazen čistili kopalnice. (Maja Stopar)

... Šolo sem si popestrila tudi z drugimi dejavnostmi. Hodila sem na origami in likovni krožek, ker res rada ustvarjam. S tem čutim svobodo. Hotela sem se naučiti tudi par veščin, zato sem se vpisala k tabornikom. ... Še ena stvar, ki jo moram omeniti, je Ribič Pepe. Naša šola je bila na televiziji! Plesali smo šmentano muho, jaz in še nekaj drugih smo imeli celo malo scenarija. Občutek je bil odličen. Zdaj, ko gledam za nazaj, se malo smejim, a lahko bom nekoč rekla, da sem si z Ribičem Pepetom dala petko. (Neli Žagar Podmenik)

... Pred začetkom prvega razreda smo se preselili v Šentvid, zato mi je bilo čisto vse novo. Tako novo, da sem se, ko sem šel prvič peš v šolo, izgubil. Najti me je moral oči in odpeljati v šolo. (Žan Črnivec Kalar)

... Z učitelji se velikokrat ne razumemo najbolje, čeprav jih imamo radi in vemo, da nam želijo samo dobro. A smo samo otroci in radi kaj ušpičimo ali pa jim malo ponagajamo. Seveda bom tudi njih pogrešala. Ko bom zaključila s šolanjem, jih bom kdaj prišla tudi obiskat. (Tijana Perić)

... Nikoli ne bom pozabila šestega razreda. Tistega leta je šlo veliko stvari narobe. Dobila sem prvo trojko pri slovenščini. Mnogi bi rekli, da to ni nič takega, in imeli bi prav. Meni pa se je to zdelo grozno, saj sem bila navajena na štirice in petice. Tudi zdravje mi ni prizanašalo. ... Sošolke in sošolci imajo pomembno vlogo v moje življenju. Nisem si predstavljala, da bom spletla tako tesna prijateljstva. Zelo sem hvaležna, da jih imam, saj mi stojijo ob strani tudi, ko mi je najtežje. Hvaležna sem tudi učiteljem, ki se trudijo, da nam bi učno snov čimbolj približali. (Vida Videčnik)

... V osmem razredu sem začel resneje delati, zato sem bil tudi zelo uspešen in priden. Na koncu leta sem za nagrado šel s kavalirjem po Ljubljani. Iz vsakega razreda so bili povabljeni trije učenci. (Gaber Novak)

NAŠI PESNIKI

Deželica na sončni strani Alp

LEPOTICA

Slovenija prelepa si dežela,
z vsemi mesti, naglasi ter naravi,
si človek ne more upreti tej lepi državi.

Imaš pravice do žensk ter svoj lastni jezik,
veliko držav žal tega nima, a vsaka si želi biti taka,
kot je Slovenija do zadnjega kraka.

25. junija se je dežela osamosvojila,
postala samostojna država s pravicami in zelenjem
in to prav s slovenskim mnenjem.

Veliko držav nima svojega lastnega jezika,
Slovenija pa ponosno ga ima
in vsak pravi Slovenec govori ga.

Na svetu ni pravic do žensk,
nekateri so pokrite in celo v šolo ne hodijo,
Slovenke pa imajo vse pravice ter ponosno jo obiščejo.

Bela, rdeča ter modra in še grb –
slovenska zastava ostaja,
ki predstavlja to državo do vsakega kraja.

Anja Muhič, Marija Despotović, 6. b

Jošt Trtnik, 7. b

OD MORJA PA DO GORA

Slovenija, Slovenija,
ti prelepa dežela,
od dna morja
do vrha gora.

Od repka do glave
imaš prelepe kraje.

Ti naši Slovenci
pametni so,
saj zelo radi
raziskujejo.

Predobro hrano imaš
in tudi zanimive inštrumente,
na katere zlahka zaigraš.

Idan Pašalič Baričević,
Mark Horvat, 6. b

PRI NAS JE LEPO

Sredi Evrope majhna je država,
zelo lepa, Slovenija poimenovana.
Včasih del Jugoslavije je bila,
a leta 1991 se je osamosvojila.

Bela, modra in rdeča zastavo sestavlja,
na njej pa prelepi grb svoje delo opravlja.
A dovolj govora o tem je bilo,
saj moramo opisati Slovenijo.

Moramo priznati, da imamo tisto pravo,
prelepo, zeleno in čisto naravo.
Imamo veliko zelenih dreves
in drugih prelepih naravnih čudes.

Tukaj pri nas res je lepo
in tudi sam lahko obiščeš Slovenijo.
Tudi če nam ne verjameš, imamo prav.
In če ne obiščeš Slovenije, ti bo žal!

Vid Luskovič, Milovan Maksić, 6. b

Lan Zupančič, 3. b

SLOVENSKA KOKOŠKA

Slovenija prava
je država.
Naše gore
niso more.

Naše morje
ima lepo obzorje.
Vsi kraji
so raji.

Pozimi gremo smučat,
poleti pa kopat.
Jezera so lepa
kot ara.

Gradovi zaščitijo
te pred plazovi.
V gozdovih boš našel
sledil o nekaterih živali.

Jan Žontar in Nal Kumer, 6. b

BISERI SLOVENIJE

Naša draga Slovenija,
od kod ti ta lepota vsa?
Morje, jezera in vse te gore
lepoto v slovenski raj prinašajo.

Griči, hribi, doline ter kotline
so le deli naše širine.
Rože, rastline in vse te kamnine
krasijo občine slovenske domovine.

V tej Sloveniji narečij nešteto je
vsaka pokrajina značilna po svojem je.
Po svojih kulturah znane so
slovenske pokrajine in občine.

Nejc Čreslovnik, Kai Terzič, 6. b

SLOVENSKA ZASTAVA

Slovenska zastava v vetru plapolja,
njena modrina se razteza
čez morja.

Rdeča barva je za kri,
predstavi boj večine ljudi,
ki srce so žrtvovali,
da bi mir prikopali.

Bela barva za svobodo,
naj srce živi,
brez posledic, brez trpljenja
naj narod poskrbi.

Grb predstavlja tri glave,
pravimo jim Triglav,
kdor povzpne se na vrh gore,
začutil slovensko bo srce.

Tri zvezde zgoraj svetle
osvetlujejo obraze,
zdaj srečne in nasmejane.

Hana Černe Radobuljac in
Manca Mlekuž, 6. b

BUDNICE

Slovenec, tvoja zemlja je zdrava
in njena lega je prava,
od morja do potokov
do lepote gora,
kaj bi še več ti hotel zdaj.

Zato jaz ti govorim,
zbudi se,
da ne boš tih,
sreča te išče,
samo najdi jo.
Zato ti je pa um dan
pa povej, da nisi za vstran.

Slovenija ti vse ponudi,
iz rok prijete se ne mudi.
Druge pa naj čaka stari prepir
in hladen nemir.

Eman Osmankić, 8. a

Kostiantyn Vorobei, 3. a

Je dela zadosti
za vse nas ljudi,
v tej naši prekrasni deželici.
Brez dela ni jela – to vemo zdaj vsi,
podvizaj se, frajer, da boš brez skrbi.

Patrik Amon, 8. a

Kiana Frntič, 8. b

Taja Česen, 7. b

Slovenec, pogumni,
vino natoči,
gozdovi umirajo,
junak, solz ti ne toči!
Za zemljo se bori,
dokler sovražnik ne zgóri!

Slovenec, ne obupaj,
le stopimo skupaj,
rešimo težave,
te slovenske države!

Timotej Sečan, 8. a

Čprav ocene boljše bi lahko bile,
rajši odidem s prijatelji na polje.
Dobre ocene imamo le,
če nekaj časa si vzamemo,
da v zvezek pogledamo.

Biti odličnjak in
nič delati za šolo,
se ne bo zgodilo kar tako,
zato poglej v zvezek,
da v šoli ti bo lažje šlo.

Zala Babšek, 8. b

Prisluhni, Slovenec, tej pesmi sedaj
in z mislimi prišel v pravi boš raj.
Lepote dežele
naše cvete,
kdor v roke se ne vzame,
tedaj njemu gorje.

Dežela je tvoja, Slovenec, prekrasna,
nikoli in nikdar ni dolgočasna.
In gore ter hribi
pa mesta, voda,
vse je še bolje,
če pripelješ prijatelja.

Zatorej le pojdi, poberi plevel,
da dolgo in dobro ti tu boš živel.
Pravice, dolžnosti,
tega tu ni preveč,
vse svoje skrbi
tu lahko vržeš proč.

Matevž Cedilnik, 8. a

Flin Mihovec, 4. b

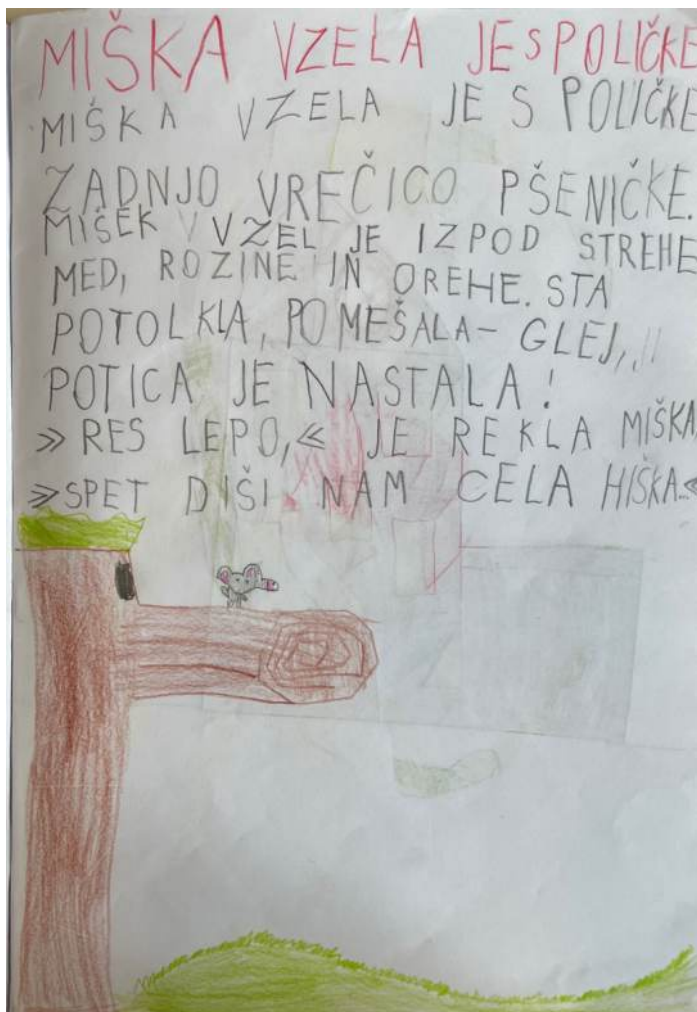
Je dela ogromno za nas vse ljudi
v naši najlepši deželici.
Polje, vinograd,
morje, kupčija –
vse to ima naša domačija.

Za znanje prebrisano glavo imaš,
prav res –
tak trdno kot naših dreves je les.
išče te sreča in našel jo boš,
če vsem izzivom boš kos.

Glej, stvarnica vse ti ponudi,
le glej, da se nič ne izgubi.
Lenega čaka oreh najtrši,
palca beraška in dom najgrši!

Nadja Čerimović, 8. a

Rime letijo levo in desno

Matic Furlan, Erik Stojanovski, Oskar Lončarič, 2. b

SANJE

Sanje so svet, kjer zmaji bruhajo ogenj,
 kjer principi rešujejo princeze,
 kjer se dogajajo čarovnije
 in ti prinašajo sladke obljube.

Včasih pa so moje sanje more,
 res so grozne in strašljive,
 ker so ljudje nesramni do živali,
 jih ubijajo in s tem bogatijo.

Včasih pa so sanje tople
 kot počitnice na rajskih otokih,
 včasih pa so sanje sladke ...
 In budilka me zbudi.

Mark Držanič, 3. a

NAŠA MUCA

Naša muca je Atheena,
 z mano rada se igra,
 rada se podi po hiši
 in ne boji se nobene miši.

Naša muca Atheena,
 spi na sedežni ponoči,
 zjutraj pa zbudi me rada,
 ker bi se igrala rada.

Jaka Praprotnik, 3. a

Filip Jovančević, 3. a

MIŠKA IN DVA SIRČKA

Dva sirčka, dva sirčka,
 dva slastna sirčka,
 je miška povezala v culico
 in zdaj ju vleče v luknjico.

Še preden do tja priteče,
 ustavi jo maček in reče:
 Le kam, pa kam, pogumna živalca?
 Kakšna na tvojem hrbtu je ta stvarca?

O, maček, želja se mi bo končno izpolnila!
 Nosim dva sirčka,
 ki bosta moj trebušček napolnila.

Teodora Radojevič, 3. a

BORDARKA KALISI

Ena, dva, tri,
 Kalisi na bordu že stoji,
 po hribu se spusti
 in pazi, da se ne zaleti.

Hitro levo, desno,
 drži se strašno resno,
 zapodi se po strmini,
 da za njo se kar kadi.

Mami, oči sta vesela,
 da bi kar zapela,
 od veselja oba kričita,
 saj zmagovalko bordarko dobita.

Kalisi Čerimič, 3. a

Anže Smrdelj, 3. b

BALETKA METKA

Baletka Metka v
 rožnatem krilcu,
 poplesava sem in tja,
 vrti se v pirueto
 in skače do neba.

Baletka Metka pleše solo,
 vrti se levo, desno,
 v lepem rožnatem krilcu,
 pleše bosih nog.

Mileva Stanković, 3. a

Aleks Pustovrh, 4. b

Emna Brinovec, 9. a

VIDOVA NOGOMETNA PESEM

Zdaj je ura pet,
 še malo, pa bo na televiziji nogomet.
 Toda mama pravi,
 da naj Vid najprej nalogo opravi.

Torej hitro na delo,
 matematika, slovenščina ...
 čakajo na Vida veselo.

Nalogo sem opravil,
 televizijo že pripravil.
 Upam, da bo Mbappe
 še boljši kot nekoč Pele.

Vid Knaflič, 3. a

Mc Donalds

Končno, to je moje naročilo,
a s tem pride tudi plačilo.

Že prihaja Tomaž Durger,
v roki nosi velik burger.

Zraven paše majoneza,
v mojo glavo vdira kriza.

Spet prihaja natakár,
žal pozabil sem denar.

Ko pokaže mi račun,
mu ponudim nekaj kun.

Pravi mi, da je premalo,
sam pa le odkimam z glavo.

"Hvala za obisk", mi pravi,
k naslednji mizi se odpravi.

Kako sem lahko tak tepec,
da evrov nimam niti ščepec.

Lazar Pejičić, 4. a

SREČA

Sreča je kot delček ljubezni,
ki v srcu se nahaja.
Nikoli ni slaba,
ker ti vedno napetost nagaja.

Lahko jo vidiš kot misel,
ki v svetlobi se nahaja.
Ti kot majhen metuljček nagaja,
ampak vseeno srečo ti dodaja.

Je čuden nasmeh,
ali delček pogleda,
denar na tleh,
ali čudna beseda.

Milijan Kitić, 8. a

PESEM O MAMI

Kaj naj vam povem o mami?
Nič! Saj moje mami ne poznate,
je itak škoda vsake velike debate.
O njej lahko povem le to,
da ljubezen do nje je večja kot zlato.

Moja mami mi pomeni vse,
četudi jezo name strese,
a v srcu vem, da dobro mi želi,
s tem me veliko nauči.

Ko odrastem, želim biti podobna mami,
biti otroku v oporo in ga razumeti,
ga ljubiti tudi v življenjski drami,
ker tudi sami smo bili otroci,
ko v oporo, je stala naša mami.

Tinkara Brežnjak, 5. b

Klara Vidmar, 8. a

DOBRO JUTRO

Dobro jutro, ti sončen dan,
pogrej me s svojimi žarki,
da ne bom zaspan.
Daj mi energijo in moči,
slabe stvari pa takoj odvrzi.

Naj zaigra veseli bas,
da se prebudi cela vas.
Daj pečenko na ogenj topli,
in hitro naj se vas zbudi,
saj je treba,
ker delat moramo vsi.

Luka Bajraktarević, 8. a

Lana Govednik, 8. b

Laura Makovec, 1. b

LEPO JE BITI ČUDAK

Noben ne ve, kako lepa je sreča,
če si čudak,
vsi mislijo,
da si le totalen bedak,
drugače pa si pravi junak.

Saj zabavaš se,
brez da bi mislil,
kar misli vsak.

Ljudje te gledajo postrani,
opravljajo te kot po slabi hrani.
Tem zaviješ z očmi,
kot da nič ni,
in k sreči se vrneš,
ker nisi slabič.

Kiana Frntić, 8. b

POTOVANJE

Potovanje je nekaj čarobnega,
ko vstopiš v svet neznan
in se prepustiš toku dogodivščin,
ki te čakajo vsak dan.

Odkrivaš nove kraje
in se učiš različnosti sveta,
kar bogati tvoje življenje in duha
in te popelje daleč preko meja.

Aleks Pustovrh, 4. b

SREČA

Sreča je nekaj,
kar pride mimo,
vse čarobno, bleščeče
od nje dobomo.

Sreča je skrita
v lepih trenutkih.
Hitro izkoristi,
da ne prestaneš med obupnimi!

Srečo stisni!
Da ne pobegne
v daljne, temačne sence!

Sreča je nekaj,
kar vsi želimo.
Ne obupaj,
saj pride mimo!

Katerina Viktoria Sotirov Davtjan, 8. a

SREČA

Za srečo se je treba boriti,
ker je ni lahko dobiti.
Tisti, ki se za srečo ne borimo,
po navadi samo na tleh obležimo.

Zato ne obupaj zdaj,
ni še prepozno!
Da se le ne bo tvoje življenje,
končalo grozno!

Lana Govednik, 8. b

SREČA IN ŽALOST

Sreča ni samo občutek, je vse okoli tebe,
namesto da iščeš srečo, najprej najdi sebe!
Poglej se v ogledalo in ne glej svojih napak,
saj si sam sebi največji prvak!

Kaj sreča sploh je? Si misliš vsak dan.
Vsako noč v sanjah jo obiščeš,
a v življenju jo pa žalosten iščeš.
Odpri oči in glej ta svet krasan,
za vselej pa žalost odvrzi stran!

Aleksander Bogataj, 8. b

Kislitsina Varvara, 6. a

ŠOLARSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
se zjutraj zbudim
iz postelje komaj skotalim.
Od osmih do dveh.

Hodim v hladu,
v roke me zebe
šola v ozadju,
že vse gre na meh.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
v klopi sedim –
ven, stran od tukaj
je vse, kar želim.

Ko pridem domov,
je naloga za nardit,
se še nekaj naučit
in potem jutri spet
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.
Želim zvezke v smeteh!

Ko vikend napoči,
namesto v brezdelju,
se je treba učiti
in ves čas za zvezki zabiti.

Od osmih do dveh,
še mesce tri
ocene povprek!

Klavdija Rozman, 9. b

ŠOLSKO DRAMILO

Dragi učenci, zbudite se že,
za vaše ocene in nadaljnje šolanje vam gre!
Res je že pozno, obupajte ne,
v naslednjem letu potrudili boste se.

Pa tudi ne pozabite domačih nalog,
vaše znanje je vir tudi teh nadlog.
Vsi mislijo, da jih dobijo zamaž,
pa čeprav se z njimi ukvarjajo
ali pa ne čisto vsak dan,

Z njimi utrjujemo svoje znanje dobro
in dokazujemo svoje razumevanje "popolno".
Učitelj ti jo upošteva pri zaključni oceni,
zato nikar ne bluzi in nalogo opraviti poskusi.

Dopolnilni pouk tudi ni zanič,
saj najboljšo razlago lahko tam dobiš.
Učitelj vsako jutro čaka in se trudi,
da najboljšo razlago ti ponudi.

Če dobro boš delal in trudil boš se,
tvoje ocene zrastle bodo že.
Potrudi se, pa ne vendar zamaž,
saj le tako sledil boš lahko svoj poklicni sanj.

Tadeja Duh, 8. b

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
učenci sedijo v šolskih klopeh,
od osmih do dveh,
jim misli letijo,
kako hitro po pouku domov odhitijo.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
na stolih sedimo,
pišemo, norimo.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
se zgodovino učimo
in se tresemo, da cvek dobimo.
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
zaradi matematike nas glava boli,
ko je tu geometrija in število pi.

Od dvanajstih do dveh
kuhinja diši,
urno hitimo,
da v vrsti ne stojimo.

Pol treh, pol treh
domov je treba odhitet
in pri domači nalogi
možgane spet napet.

Anastasia Vasiliki Tziampazi, 9. b

NAJSTNIŠKA

Kdo pa tisti so učenci?
To so tisti mučeniki,
ki so v šolah v klopeh.
Od osmih do enih,
od osmih do enih.

Iz ure v uro,
iz ure v uro,
nam učitelji govorijo
in nam s slabimi ocenami grozijo.
Iz ure v uro.

Din-don, din-don,
se ura prične ...
Sprasovanje in testi ... –
nas pa glave bole.
Din-don, din-don.

Rin-rin-ring,
ko nekaj narediš narobe,
vse skupaj gre po gobe.
Učitelj zavrti telefon,
da poklical bo na dom.

Din-don, din-don ...
zazvonil je zvonec,
pouka je konec.

Domov se odpravim,
v kot torbo pospravim.
Ah, glej ga, nadlog,
še domača naloga!

Žiga Skvarča, 9. b

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
čez okno se sonce
svetlika nam spet.

Zazvonil bo zvonec
in končno bo konec.
Zvečer se stuširam,
zjutraj pa ponovno umiram.

Cel pouk je dolgočasno,
še bolj pa je glasno.
Gledam na uro
in konec še ni,
najraje na stolu zaspala bi.

Učitelj se dere,
ker učenec ne bere.
Vse je narobe,
če nimam naloge.

6 ur na dan,
saj sploh ni časa,
da si zaspan.
Tu ni prostora in časa za smeh.
Od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Vita Trtnik, 9. b

STARŠI

Kot majhen dojenček na svet sem prišla,
vsa družina vesela je bla.

Ko mami in oči sta se
s starševstvom prvič srečala,
takrat neprestano budna sta bila,
zabuhle oči, neprespane noči,
vse to je čas prvih starševskih dni.

Ko bila sem majhna deklica,
postala sem starejša sestra.
Zopet se pri starših zgodba ponovi,
še več je bilo neprespanih noči.
Ko trije otroci smo odraščali,
se delo starševstva spremeni.

Starši mi pomenijo vse,
vzeti mi jih ne more nihče!
Pomagajo mi, ko imam težave,
mi dajejo nasvete prave.
Takrat se zavem,
da rada jih imam,
to vam naglas povem!

Katarina Brežnjak, 7. a

RIME

Čas hitro mine,
ko rimamo rime.
Svoboda rimanja ne pozna meja,
rime letijo levo, desno
in vse povprek.

Sreča nasmehne se nam,
ko rimamo vse skozi dan.
Rime grejo v domišljjski svet,
ko skupaj zapojemo duet.

Že slišimo kapljanje rim,
ali slišite pokanje min?
V rimah spomin se najde,
pojdimo misel iskat, ajde!

Rime izražajo vse,
bolečino, ljubezen in tudi smeh.
V samoti najdejo se rim'ce,
čeprav v kulju že pokajo min'ce.

Ko končali smo rimati rime,
začeli iskati smo nove strasti
in takrat povečale so se nam rasti.
Pridite še vi, zapojte z nami
in dan polepšajte mami.

Preden pa odidemo,
naj zadnje rime pridejo.
Strah v rimah izpuhti,
bolečina se izgubi.

Pustimo rimanje za sabo,
Pojdimo naprej, v širni svet!

Katarina Brežnjak in Lona Sieberer, 7. a

PENEČA KOPEL

Zjutraj se zaveš, ko se zbudiš,
da dolg dan je pred tabo.
Hitro umiješ si zobe,
kavo skuhaš in počeseš lase.

Ko avto zapelješ z dvorišča,
te začne srbeti sredi lasišča.

Prideš v službo, še eno kavo natočiš
in od bolečine kar poskočiš,
kava misli ti zbistri,
tajnica gleda in ti vse oprosti.

Ko stečeš v pisarno,
poliješ mleko trajno,
tajnica v pisarno pridrvi
in v rokah smetnjak drži.
Spotakne se in pade,
a smeti ne ujame.
Vse leži sedaj po tleh
in tajnica prasne v smeh –
si kot na smetišču na nekem križišču.

Ko konča se delo,
domov odpraviš se veselo,
a ko voziš se domov,
zaslišiš tresk, grom in kakšen hov hov!

Avto se hreščeče ti ustavi,
spet dobil si jih po glavi!
Ni druge, kar peš greš proti domu,
ker tečeš, si ves prepoten in še zgaran,
vse kar si želiš, je varen pristan.

V kopalnico takoj zdrviš,
najbolj pa si vesel,
ko skočiš v penečo kopel,
tam nepremično ležiš
in se šele s peno pomiriš.
Ko kopeli je konec,
želiš si samo še blazino in toplino.

Anja Kovjanič in Vita Kolbe, 7. a

ŽALOST

Žalost je kot temačen oblak,
ki se v temi naseli.
Včasih se zdi, da izhoda ni,
a spomni se, da sam nisi.

Žalost, ki jo čutim v sebi,
je težka kot kamen.
Ne morem se je znebiti,
ne vem, kaj storiti.

A vem, ko bo minila,
odhajajoča mi bo dan osvetlila
in takrat bom spet srečna,
saj sreča je večna.

Ela Gomboc, Lana Godec,
Jaka Küsel, Jaka Volavšek,
Maj Zalaznik, 7. a

SMRT

Kaj je smrt?
Za vse nas velika je skrivnost,
kot strah zarije se v kost.
Ko nanjo pade misel,
spomin zaživi kot pravi smisel.

Kaj je smrt?
Je čas bolečine in trpljenja,
nič več lepega življenja.
Ko teta s koso pri vratih gleda,
svoboda življenja postaja blede.

In kaj je zate smrt?
Spomin, bolečina ali nič od tega?
Ni čudno, da vse to nas bega.
No, pa ti povej, kaj misliš?
O, ne! Nekje smrt spet trka, slišiš?!

Katarina Brežnjak, 7. a

Mark Lipovšek, 1. a

LJUBEZEN

Ljubezen je stvar,
za katero mi sprva ni
bilo mar.
A dan, ko videla sem
tvoje oči,
vedela sem, da boš to ti!
Tvoj glas mi prijal je zelo,
a to, da ga ne slišim več,
je zlo.

Tvoje besede naredile so mi dan,
a najbolj osrečilo me je,
ko sem videla, da ti je mar.
Vedno, ko mislim o tebi,
bolj mi je žal,
zakaj naredila sem tako stvar?
Ljubezen je lepa,
če znaš delati z njo,
in jaz zaljubila vate,
se nisem kar tako.
Dan ko spoznala sem te,
življenje mi je spremenilo,
a kaj, ko najino razmerje
tako hitro je minilo.
Zakaj ne bi zavrtela časa nazaj?
Nazaj, ko ni bilo vse čudno,
kot je zdaj!
Začniva od začetka, daj!
Samo vzemi me
NAZAJ!

Anonimnica, 7. a

KO DOMIŠLJIJA DOBI KRILA

TELEBAJSKI NA ZEMLJI

Nekoč, predavnimi časi, so živeli telebajski. Živeli so srečno, dokler na njihovem planetu sonce ni več vzhajalo. Postali so panični. Odšli so s svojega planeta. S svojo raketo so poleteli do ostalih planetov in pristali na Zemlji.

Bili so na čudovitem kraju, na polju sivke. Odločili so se, da raziščejo ta kraj. Po dolgem potovanju so bili lačni, žejni, utrujeni in z dolgčasom. Zato so si poiskali lep, topel, miren in prostoren prostor. Telebajski so tako uživali, da so v tem prostoru ostali sedem dni in sedem noči. Nato so se odpravili raziskovat dalje.

Hodili so tri dni in tri noči. Mislili so, da je Zemlja prazna, da nihče ne živi na njej, zato so si zgradili štiri hišice in živeli v njih dvanajst noči. Nekega dne so šli na sprehod in srečali človeka, po imenu Jaka. Bil je prijazen do njih in postali so prijatelji.

Nekega dne je Jaka prosil telebajske, če si lahko ogleda njihove hiške. Telebajski niso bili takoj za, a ko jih je prosil še tri minute, so končno privolili. Ko jih je videl, je bil očaran.

Čez tri dni so telebajski našli malo mucko in takoj jim je bila všeč. Za njo so lepo skrbeli, dokler nekega dne ni spregovorila. Rekla jim je, naj pazijo, saj se jih nekdo želi znebiti. Nato je odletela skozi odprto okno.

Čez sedem dni je do njihove vasi prišel čarovnik in ugrabil enega od njih. Ostali trije so vedeli, da je o tem govorila mucka. Odločili so se, da ga rešijo. Podali so se na pot, ki so jo prekrizale razne pasti. Vsem so se izognili, le še ena je bila do gradu zlobnega čarovnika. Tudi tej so se izognili. Niso pa pričakovali, da ima čarovnik tri služabnike. Troglavega psa, ki so ga najlažje premagali, sedemglavo kačo ter strelca s tremi puščicami, ki ga je bilo najtežje pokoriti.

Vse so premagali in rešili četrtega telebajskega ter živeli srečno do konca svojih dni.

Ana Glavić, 6. b

Aleksia Lana Kos, 4. b

TELEBAJSKI NA ZEMLJI

Nekoč so na planetu živeli telebajski, bili so štirje. Prvi je bil vijoličen, drugi zelen, tretji rumen, četrti pa rdeč. Visoki so bili tri metre. Bili so zelo prijazni.

Nekega dne so na Teleplanetu našli zemljevid z zakladom. Takoj so sledili poti, kot je kazalo na zemljevidu. Po nekaj urah so telebajski le našli križ, kjer naj bi bil zaklad. Takoj so začeli kopati. Čez tri ure so se dokopali do zaklada. V skrinji si bili štirje medaljoni. Z njimi si se lahko teleportiral, kamorkoli si hotel. Telebajski so se takoj teleportirali na Zemljo. Ljudje in živali so se jih ustrašili, se zaprli v hiše. Po sedmih tednih zaprtja so ljudje in živali ugotovili, da telebajski nočejo nič slabega. Spoprijateljili so se in jim razkazali mesto. Telebajski so bili zelo veseli, zato so si zgradili zelo veliko stolpnico, saj so hoteli tam ostati. Ta stolpnica je bila največja na svetu, zato so jo zapisali v telebajskovo knjigo rekordov.

Čez dvanajst let so si poiskali službo. Po vsakem delovnem dnevu so šli v trgovino, saj so bili lačni. Ob določenih vikendih so se igrali tudi z otroki.

Ko je minilo dvanajst let, jih je medaljon opozoril, da se morajo vrniti na Teleplanet. Bili so žalostni, ker so se morali vrniti domov, zato so jim ljudje pripravili poslovilno zabavo. Telebajski so se zabavali kot še nikoli. Na zabavi je bilo vse, kar so imeli radi. Trajala je več dni, saj je bilo tako zabavno. Prišli so ljudje s celega sveta in tudi živali.

Po zabavi so telebajski čez en teden spakirali in odrinili. A ljudem so obljubili, da se vrnejo. In čez devet let so se res vrnili. Ljudje in telebajski so bili srečni in veseli, zato so živeli srečno do konca svojih dni.

Katarina Devura, 6. b

TRIJE BRATJE

Nekoč, predavnimi časi, je za sedmo vasio na lepem gradu živel kralj, ki je imel tri sinove. Starejša dva sta bila navzven čedna in možata, vendar sta bila v srcu hladna in pohlepna. Tretji in najmlajši sin je bil pravo nasprotje starejših bratov: topel, bister in skromen.

Nekega dne bratje na lovu ujamejo nenavadnega ptiča. Ta jim reče, da jim bo povedal za skrivnost vseh časov, če ga izpustijo. Izpustijo ga in ta jim reče, da pod pogojem, da izpolnijo vse tri naloge, ki so napisane na listu, prejmejo parfum, ki ima lastnost, da vsak, ki ga ovoha, ti postane zvest služabnik do konca življenja. Mlajši brat je vedel, kaj starejša brata nameravata storiti. Vedel je, da bosta hotela osvojiti parfum in nato zavladati svetu ter prinesiti nemir v vse dežele. Odločil se je, da jima bo to preprečil. Vedel je, da mu mora uspeti.

Kmalu za tem se je ves oborožen na pot odpravil srednji sin. Hodil je in hodil in končno je prišel do morja, kjer ga je čakala prva naloga. V morju je živela pošast, ki je potapljala ladje sredi morja. Njegova naloga je bila, da jo najde in nato pokonča. Potoval je po morju in po nekaj dneh iskanja je iz globine zaslišal glasove. Bili so vedno bližje in bližje in tedaj je iz vode pogledala glava, ki je imela sedem strupenih lovk in zobe ostre kot noži. Po napornem boju mu je le uspelo. Odpravil se je proti kopnemu, kjer ga je čakala naslednja naloga. Po gozdovih je divjala srna, ki je bila tako hitra, da je še druge niso dohitele. Njegova naloga je bila, da jo ujame. Tekel je tri dni in tri noči, a nato se je zgrudil na tla, ni se več vrnil.

Na vrsti je starejši brat. Z lahkoto je opravil s pošastjo in srno in čakala ga je zadnja ter najtežja naloga. Za devetimi gorami, devetimi vodami in devetimi vasmami je rastle zlata jablana. Obrali so jo lahko le ljudje z najbolj čistimi in skromnimi srci, sicer te je doletela takojšna smrt. Potoval je dvanajst dni in dvanajst noči. Stegnil se je, a v tistem trenutku, ko se je dotaknil, ga ni bilo več.

Ostal je le še najmlajši brat. Kot bi mignil s prstom, je opravil s pošastjo in srno. Zdaj je s stegnjeno roko stal pod jablano. Dotaknil se je jabolka in ko je odprl oči, je presenečen ugotovil, da je še živ. Kmalu za tem je začutil težo v žepu. Segel je vanj in ugotovil, da je osvojil nagrado.

Srečen se je vrnil domov in očetu sporočil novico. Parfuma ni nikoli uporabljal in to je bil razlog, da je na svetu še naprej vladal mir.

Nejc Čreslovnik, 6. b

OGRLICA

Nekoč, pred davnimi časi, so za tremi vodami, tremi gorami sredi majhne vasice živeli mati in trije sinovi. Življenje jim ni prinašalo sreče, zato so prebivali v siromašni leseni kolibi. Nekega dne pa je mati hudo zbolela, saj se je blizal konec njenega dolgega življenja. Še zadnjič je dejala, da bo tisti, ki mu uspe dobiti kruh in srečo pri drugih ljudeh, dobil njeno zlato ogrlico. Starejša dva sta želela le zlato ogrlico, mlajši pa je želel ubogi materi povrniti zdravje.

Naslednji dan so rano vstali, se poslovili od siromašne matere in se odpravili na dolgo pot. Hodili so sedem dni, sedem noči in prispeli v neznano vas. Ta je bila požgana, uničena, na spregled pa ni bilo žive duše. Nasproti jim je prišel star in zguban pes ter dejal, da so hudobneži sosednje vasi napadli vas in vaščane. Bratje so se odločili, da bodo obvarovali vas, zato so prenočili pri krčmarju.

Naslednji dan, točno ob dvanajsti uri, so v vas prijahali hudobneži na konjih. Zapodili so se v vaščane, jih napadli s sulicami, meči ter sekirami. Mednje so se pomešali trije bratje. Ta strašna bitka je trajala devet dni in devet noči. Izmučenim in hkrati zmagovalnim bratom je uspelo doseči mir. Deležni so bili velike slave in bogastva, stare obleke pa zamenjali z najlepšimi.

Nekega dne pa so se napotili h kralju zaprositi njegove tri hčere. Ta jim jih sprva ni želela oddati, po premisleku in novicah, ki jih je slišal o njihovi srditi bitki, jim je ponudil možnost za snubitev. Ni jih želel odgnati, zato jim je postavil tri zahtevne naloge. Pri prvi nalogi so morali posekati vse hraste okoli njegovega gradu in iz njih zgraditi leseno kočijo. Pri drugi nalogi so morali obrati vsa sadna drevesa in iz njih zgraditi palačo. Pri tretji nalogi pa so morali obiskati svet ter premagati vse nasprotnike. Odpravili so se, dolgo hodili in prihiteli nazaj do gradu. V dokaz so kralju pokazali vsako srce tistega, ki je v vojni izgubil življenje. Kralj se ni mogel odreči njihovi moči. Pripravili so veliko gostijo in še dolgo prebivali v gradu. Kljub temu pa niso pozabili na materino ogrlico. Skrili so jo v srce enega od ubitih, kjer bo na varnem. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Manca Mlekuž, 6. b

MARKO IN METKA

Za devetimi gorami, sedmimi vodami in tremi vasm, v nenavadni deželi, sta živela brat in sestra, Marko in Metka. Prebivala sta v hiši, ki je bila narejena iz belega lesa. Streha je bila rdeče barve, hiša je imela sedem oken in stala je sredi gozda. Dežela je bila poznana po ljubezni, vaščani so bili ljubeznivi in prijazni tako kot njihov kralj. Nekega dne sta Marko in Metka vsa žalostna in zadihana pritekla do kralja in mu povedala, kaj se jima je pripetilo.

Pojedla sta kosilo, pospravila in se s košaro v roki odpravila v gozd nabirat gobe. Med nabiranjem so se nad njima pojavile Bivbav muhice. Te so bile pod nadzorom. Zatem kar dolgo ni bilo slišati glasu. Kar naenkrat je proti njima začelo teči dvanajst govorečih zelenih trolov. Ti so prišli iz sosednje dežele, da bi prevzeli Ljubeznivo deželo. Nekako sta jim ušla in pritekla do kralja.

Kralj ni mogel verjeti svojim ušesom, zato je v boj poslal dvanajst škratov, sedem bojnih palčkov in tri velike zelene zmaje. Minevali so tedni in dnevi, vojna pa je trajala tri tedne in par dni. Vsak dan so prišli trije škrate, trije palčki ali zmaj, po še hrana, orožje in okrepitev. Bil je zadnji dan tretjega tedna, ko so troli napadli še kraljevi grad. Služabniki in vsi drugi pa so jih odgnali nazaj, od koder so prišli. Marku in Metki je bilo tako dolgčas, da sta hotela oditi domov. Kralj jima je v obrambo poslal tri palčke. Hodili so in palčki so izgini, ampak tega nista takoj opazila. Ko sta opazila, sta začela tako hitro teči, da se je Metka ob nekaj spotaknila, in sicer ob čarobno palčko, ki ti lahko izpolni tri želje. Še preden sta lahko pomislila na željo, so ju obkolile čarovnice.

Odpeljale so ju v lesen zaprt prostor. Tam nista bila sama, z njima so bili črni roboti, ki so ju opazovali vedno in vsako minuto. Bilo je tretje jutro, ko jima je glavni trol prinesel hrano. Nista je smela zavrniti, če ne sedem dni nista dobila nič za pod zob. Hitro so minevali dnevi in še vedno sta bila tam. Če sta naredila en napačen korak, se jima je slabo godilo. Igrala sta se s palčko in kar naenkrat je nekaj počilo.

Ustrašila sta se in si ogledovala prostor. Nič nista videla, zato sta pogledala proti robotom. Nekaj se je zablistalo in roboti so spustili glave. Mislila sta da je bila šala, ampak ni bila. Ko sta ugotovila, da ni, sta se zelo razveselila in se veselo spomnila, da imata tri želje. Zaželela sta si, da bi bilo vsega konec in, da bi bilo vse po starem. Dolgo sta čakala, da se njuna želja uresniči, ampak se ni. Zato sta si z vso žalostjo zaželela lahko noč in odšla spat.

Zjutraj je Marko ves vesel zbudil svojo sestro in ji povedal, da se je njuna želja uresničila. Sestra je bila vsa zaspana, zato mu ni verjela in stekla v gozd. Po dolgem času se je vrnila in vzela palčko. Iz vsega srca se ji je zahvalila. Palčko je to tako ganilo, da jima je nekaj obljubila. Bila sta zelo nestrpna, zato jima je obljubo morala takoj povedati. Obljubila jima je, da bosta živela srečno in do konca svojih dni.

Valentina Novaković, 6. b

BERAČA

Nekoč za tremi kraljestvi in sedmimi vasm je stalo kraljestvo Madis. V njem so živeli kralj Madis, njegova žena in njuna hčerka Merida. Merida je za svoj dvanajsti rojstni dan dobila polovico gradu, ki mu bo lahko vladala čez sedem let.

Čez tri leta in devet dni je kralj v grad spustil dva revna berača, katerima so bojevniki iz tretjega kraljestva zažgali hišo, njima pa je ni nihče pomagal pogasiti, ker sta ničvredna in revna. Merida je poslušala njihov pogovor in stopila izza stene ter rekla, da bosta spala v polovici njenega gradu, dokler se jima ne zgradi nove hiše. Berač in njegov sin sta bila zelo hvaležna. Kralj je svojim bojevnikom ukazal, naj krenejo proti tretjemu kraljestvu in jim vrnejo udarec. Seveda se je ta udarec kaj kmalu preobrnil v vojno – vojno za mir. Kraljestvi sta se borili že tri tedne in devet dni in vse je kazalo na zmago tretjega kraljestva, saj so se na vojno dobro pripravili. Bojevniki so kar naenkrat začutili hladno senco nad svojimi glavami. Ko je senca pristala na tleh, so vsi lahko opazili belega zmaja in jezdeca na njem. Zmaj je rekel, naj ga občudujejo, saj je nekaj posebnega. Vsi so strmeli vanj, saj še nikoli njihove oči niso videle nečesa tako veličastnega.

Povsem so pozabili na vojno, razen skrivnostnega bojevnika, jezdeca na belem zmagu. Ta je z lahkoto premagal tretje kraljestvo, saj je imel čarobni meč. Ko so bili nasprotniki premagani, je na zmagu odletel proti kraljestvu Madis. Takoj se je napotil proti beračevi sobi, v kateri je na stolu sedel čarovnik, ki je izvedel zapleten urok in se spremenil v starega berača, bojevnika pa v njegovega sina. Merida je dogajanje spremljala skozi priprta vrata in nato vstopila v sobo. Rekla je, da ji je oče dejal, da prihaja čas, ko se bo morala poročiti in naj za moža ne izbere nikogar drugega kot njega, ker je rešil kraljestvo Madis.

Naslednji teden je v gradu vladalo veliko veselje zaradi poroke, berač pa je dobil veliko hišo, v kateri je imel dovolj hrane, vode in spodobna oblačila. In vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Hana Černe Radobuljac, 6. b

BREZ GRAVITACIJE

Nekoč, pred davnimi časi je pod grajskim dvorom živela velika in rečna družina, v kateri je bil Tomaž. Imel je najboljšega prijatelja psa Rekso. Toliko sta se imela rada, da se niti za minuto nista ločila.

Nekega brezskrbnega dneva, ko sta se igrala ob potoku, je Reks nekaj zavohal in začel kopati. Tomaž ga je začel spraševati: »Kaj je Reks?« Reks pa je samo nadaljeval s kopanjem kot nikoli do sedaj. Tomaž mu je pomagal. Čez nekaj časa sta naletela na nekaj zavitega v blago. To je bila palica, ki je na eni strani imela zlat ročaj, na drugi pa kristalno zvezdo. Reks je začutil, da to ni le navadna palica, zato je začel lajati, medtem ko je Tomaž tresel palico in rekel: »Ko bi vsaj znal govoriti.« In Reks je takrat začel govoriti: »Tomaž, Tomaž, to ni navadna palica, to je čarobna palica.« Oh, kaj vse sta si takrat zaželela.

Oba sta imela veliko želja, ampak največ od vsega sta si želela leteti. Dvignila sta se v nebo – visoko, visoko. Začutila sta breztežnost. Tomaž je rekel: »Pojdiva še višje, pojdiva na Luno.« In v hipu sta bila na Luni. Tomaž je z enim samim korakom naredil sto metrov, Reks pa še več. Po nekaj minutah lovljenja sta obšla celo Luno. Ostala sta še tri ure, nato pa je Rex vprašal Tomaža: »Ali veš, kje je naša hiša?« Tomaž je odgovoril: »Tam zadaj, za devetimi gorami, sedmimi vodami, tam je naša hiša.« Pripravljala sta se, da bosta odšla, ampak so ju zaustavili vesoljci in vprašali: »Kaj vi delate na Luni, to je naš svet, tam zadaj pa je vajin.« »Naša sva si čarobno palico in sva si zaželela, da greva na Luno in sedaj sva tukaj.« »V zameno, ker sta bila na našem svetu, nam morata dati čarobno palico.« »Ne bova vama dala čarobne palice, ker sva jo midva našla!« Vesoljci so se začeli pripravljati na napad, a naša junaka sta si zaželela biti doma.

Zbudila sta se doma, Tomaž na postelji, Rex na tleh. Pogledala sta se v oči. Oba sta vedela, da to niso bile sanje. Srečna sta bila, da sta doma na trdnih tleh. To bo za vedno njuna skrivnost, ki je ne bosta nikoli nikomur povedala.

Ajša Pilič, 3. b

Sandra Šučur, 6. b

LENI PETELIN

Nekoč je v kokošnjak prišel nov petelin, ki ni delal čisto nič, cel dan je poležaval in tudi kikirikati se mu ni dalo, bil je tako zelo len. Nekega dne pa ga je kokoška okregala: »Zakaj pa ti, petelinček, nič ne delaš? Saj se ne boš ubil, poškodoval ali kaj takega; daj, pridi nam ubogim, pridnim kokoškam malo pomagat!« Ta pa ji je odvrnil: »Prihajam iz kraljeve družine, ni mi potrebno premakniti peruti! Ko ko ho, ha ha, da bi jaz delal?! To pa žal ne bo šlo, veste!« nato je odšel proč.

Zvečer so kokoši močno razmišljale, kaj naj storijo, glasno so kokodakale in se razburjale, a se niso ničesar spomnile, nato pa so zaspale. Petelinček je bil seveda radoveden, hotel je vedeti, kaj se dogaja v njegovem kurniku, zato jih je skrivaj poslušal. Malo se je bal za svojo usodo, ni mu bilo čisto vseeno, kaj si o njem mislijo kokoške, bilo jih je veliko, lahko bi bile neusmiljene. Lenobo je počasi premagala pamet in v glavo mu je šinilo: »Takole bom naredil, pomagal jim bom!« Zgodaj zjutraj se je prvi zbudil in se odpravil k delu. Glasno je kikirikal, da je prebudil celo kmetijo.

Zbudile so se tudi kokoške in presenečeno so obstale. Petelinček je opravljal svoje delo! Petelinček pa, ki do danes ni naredil nič, je vsak dan kikirikal in tudi drugače pomagal kokoškam, saj mu NE BO KRONA PADLA Z GLAVE!

Katarina Brežnjak, 7. a

TA DAN JE NI BILO

Prišli smo v učilnico in se pripravili na naslednjo uro. Ko je zvonilo, smo na svojih mestih pridno čakali na učiteljico. Minilo je 5, 10, 20 minut. In minila je cela ura! UČITELJICE TA DAN NI BILO. Seveda smo bili neizmerno veseli, ampak to je bilo za učiteljico res nenavadno.

No, naslednji dan smo izvedeli, kaj se je zgodilo. Nismo mogli verjeti tej neverjetni zgodbi!

Tisti dan so učiteljico ugrabili vesoljci. Odpeljali so jo v vesolje. Tam so ji dali veliko vesoljske hrane. Igrala se je z Marsovcji. Za ta dan je postal tudi vesoljska učiteljica. Poučevala je vesoljske otroke. Povedala je, da so bili zelo pridni in delovni. Poučevala jih je marsovsko slovenščino. Po koncu pouka v vesolju se je že navadila vesoljske hrane. Čez nekaj časa je učiteljica že pogrešala Zemljo. Prijatelje vesoljce je vprašala, če se lahko vrne na Zemljo. Rekli so, da kadar želi, lahko gre. Odločila se je, da bo odšla. Ko so se peljali v vesoljski ladji, je učiteljica po nesreči pritisnila gumb in loputa pod njo se je odprla. Padla je v veliko vesolje. Klicala je na pomoč, ampak je niso slišali, ker šli so naprej. Čez nekaj sekund jih že ni bilo več. Blizu nje je bila črna luknja, ki jo je posrkala vase.

Naslednji dan je bil pouk že navaden, učiteljica je bila tudi nazaj. Pri malici jo je nek učenec po nesreči polil z vodo. Iz nje se je začelo kaditi. Na koncu so ugotovili, da je bil to klon učiteljice. Pred šolo je nekaj zelo počilo. Videli si, da je komet padel na Zemljo. Komet se je razpolovil in v njem je bila učiteljica slovenščine.

Pouk se je nadaljeval normalno, ampak učiteljica je učencem pripovedovala zgodbe iz vesolja. Doma starši otrokom niso čisto nič verjeli, ko pa so jim pokazali slike učiteljice iz kometa, so se zelo začudili. Vesoljci so naslednjo noč prišli do učiteljicine hiše in ji povedali, da lahko kadarkoli pride na obisk, dali so ji svojo telefonsko številko. Skupaj so do jutra gledali nogomet in turške nadaljevanke.

Igor Pavlič Ponebšek, 6. a

Za devetimi gorami in za desetimi kokošnjaki je živela deklina, ki je imela tri mačke. Z mačeho je živela v majhni vasi. Starša sta izginila, ko je bila stara štiri leta. Njena največja želja je bila, da bi prišla nazaj.

Njena mačeha ni bila prav prijazna, saj je morala deklica delati razna težka opravila. Nekega dne je morala tako pomesti podstrešje in tam je našla svetlikajočo knjigo. Odprla jo je in knjiga jo je vprašala, kaj si najbolj želi. Odgovorila je, da si najbolj želi spet videti svoje starše. Preden se je zavedala, jo je knjiga posrkala v svojo notranjost. Ugotovila je, da je pristala v pravljici, saj so po nebu letale vile, samorogi in še druga pravljčna bitja.

Pred sabo je zagledala list papirja. Bil je zemljevid strašljive gore, kjer je živela zlobna čarovnica. Na zemljevidu sta se prikazala njeno telo in pot, po kateri mora iti. Ni vedela, zakaj je tam, ampak nikoli ni hotela oditi. Šla je naprej po poti in opazila poškodovanega samoroga. Stekla je k njemu in ga vprašala, kaj je narobe. Odgovoril je, da se je zataknil, in jo prosil za pomoč. Deklica ja privolila. Rešila ga je in samorog ji je v zahvalo ponudil vožnjo do mavrične reke. Sprejela je vožnjo in kot blisk sta bila tam. Deklica se mu je zahvalila in samorog je odšel.

Zagledala je čarovnico in hitro skočila v reko, saj je vedela, da je čarovnica zlobna. Ko je ni več slišala, je prišla ven. Bila je čisto mavrična in mokra. Pogledala je na zemljevid in videla, da je gora tik pred njo. Postala je zelo lačna in zato si je poiskala hrano. Našla je slastne borovnice in se z njimi nasitila. V tem času pa se je tudi posušila. Šla je naprej in čez nekaj časa je bila že na gori. Okoli nje so letale vile in jo opozarjale, da čarovnica kmalu pride nazaj. Takrat je začutila strah. A k njej je priletela majhna vila in jo pomirila. V roke ji je položila roza kroglo in ji razložila, da bo postala nevidna, če jo drži v roki. In tako je tudi bilo. V trenutku se je ni več videlo. Odprla je vrata gradu in v veliki kletki opazila mamo in očeta. Stekla je k njima in jima razložila, kako je prišla tja. A že v istem trenutku je skozi vrata vstopila čarovnica. Hotela je ujeti še deklico, a se ji je ta uprla. Prijela je nekaj napojev, ki jih je dosegla, jih zlila v čarovničin obraz in osvobodila svoje starše. Pogledala je na zemljevid, kjer je pisalo, če hoče domov, naj si to tudi zaželi. To je tudi storila in v trenutku so bili vsi doma. Tam ni bilo več mačeha. Starši so ji razložili, da je mačeha hudobna čarovnica in da ju je zaprla v knjigo. Deklica je bila zelo srečna, da je mačeha odšla.

Tako je pogumna deklica našla svoja starša in skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Megi Žagar Podmenik, 6. a

ČAROBNA ŠOLSKA KLET

Nekoč, pred dawnimi časi, je bila na mestu, kjer je sedaj vse prekrito z gozdom, skrivnostna šola. Ljudje niso vdeli, zakaj se imenuje skrivnostna, saj je bila povsem običajna. Pouk se je začel ob 8.20, končal pa ob 13.30, med urami je bilo pet minut odmora in učenci so v šoli dobili tudi malico in kosilo.

No, nekaj pa je le bilo nenavadnega. Šola je imela samo 25 učencev. Med njimi so bili Ema, Nejc, Hana, Žan in Miša. Imeli so nekaj skupnega, vsi so bili radi v naravi in zato so hodili k tabornikom.

Nekega dne jih je ravnatelj Aljaž prosil, naj gredo v klet po stole za šolsko prireditev. Odšli so v klet, kjer je bila čista tema, na srečo je Miša imela v žepu svetilko. Prižgala jo je in na steni opazila stikalo. Hani je rekla, naj pritisne nanj. V trenutku je bilo vse osvetljeno. Nejc je odprl vrata in za njimi je bil dolg hodnik, ki je vodil v devet sob. Ema in Žan sta se odločila, da bosta poiskala stole, Miša pa je odšla pomagat. Po devetih minutah iskanja je Ema našla vrata, na katerih je pisalo VRATA, KI VODIJO V GOZD. Poklicala je Mišo, naj pride pogledat. Ko je prišla, so bila vrata že odprta, na drugi strani pa Ema, vse naokoli pa drevesa, rože, slapovi, potoki in še več. Za Mišo so stali Hana, Nejc in Žan. Vsi so šli za Emo in občudovali naravo. Vrata so se kar naenkrat zaprla, slišalo se je, kot da bi jih nekdo zaloputnil. Nato je Hana zaslišala zvok in se zbudila, opazila je, da je vse samo sanjala. V šoli je sošolcem povedala, kaj je sanjala, in vsi so se smejali. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Špela Zimic, 6. a

Ajan Karimanoski, 1. a

PRVIČ V KINU

Nekoč je živela mamica, ki je imela nadvse prijetnega sina. Sin, po imenu Žan, še nikoli ni bil v kinu. Nekega dne se je Žan zbudil in začel skakati po postelji. »Prvi september, moj rojstni dan!« je kričal Žan. Mamica in očka nista več spala. Pogovarjala sta se za mizo. Mama se je obrnila in rekla Žanu: »Pojdi nazaj v posteljo, zgoraj je še, pokličem te ob pravi uri.« A ura je bila že deset zjutraj. Mamica in očka sta v sobo znosila računalnik, krožnike, palačinke, jagodni smuti in marmelado. Nato je mama prižgala računalnik in gledali so risani film. Na koncu sta Žanu zaželela vse najboljše. »Dovolj je en film,« je rekla mama. Do kosila je mama brskala po telefonu, očka pa se je z Žanom igral šah. Po kosilu je mama rekla: »Gremo zdaj!« Mama je očka in Žana odpeljala v veliko, lepo zgradbo. Očetu se je že začelo svitati, kaj se dogaja, Žan pa je mislil, da so prišli na ogled gradu. Posedli so na stole, pred njimi pa je bilo razgrnjeno veliko belo platno. Slavljenec je v roke dobil skledo pokovke. In film se je začel.

Ko so prišli domov, je Žan od mamice in očka dobil detektivski komplet, ki si ga je tako dolgo želel. Naslednji dan, nekaj časa po zajtrku, se je družina odpeljala v Woop, kjer je Žan praznoval svoj 7. rojstni dan. Prišli so prijatelji, vsi so oddali darila in dobili posebne woop nogavice. Rojstni dan je uspel!

Mila Lestan, 2. b

Nika Juretić Žvan, 4. a

METULJ BREZ KRIL

Nekoč sta živela dva metulja. Eden je imel krila, drugi pa ne. Metulj s krili se je norčeval iz drugega metulja in se mu smejal: »Ha, ha, ha ...« Metulju brez kril to ni bilo všeč, ampak metulj s krili se je tako smejal, da ga je že očka kregal. Ko je bila ura 14.00, sta metulja šla domov. Metulj brez kril je doma povedal, da se norčujejo iz njega. Očka ga je potolažil in mu povedal, da obstaja trgovina s čudovitimi krili. Metulj se je navdušil in vprašal: »Očka, kje pa je ta trgovina?« Očka je rekel: »Tam v gozdu in si kupi tako lepa krila, da boš lepši od vseh metuljev na svetu.« Metulj je ubogal in rekel: »Hvala ti!« In je šel. Ko je prišel nazaj, je bilo res, imel je krila, ki so jih vsi občudovali, in spet je lahko svobodno letel. Tako je metulj brez kril postal korajžen, pogumen in lep metulj!

Živa Cerar, 2. b

KAKO JE BLISK REŠIL ZAJČJEDOL

Nekega dne so v Zajčjedolu gradili galerijo. A to ni bila kar navadna galerija, to je bila galerija z najnovejšimi varnostnimi sistemi, da tudi najboljši roparji ne bi mogli ukrasti ničesar. Galerija je bila skoraj končana, ko je v mesto prišel umetnik, čigar sliko so razstavili v njej.

Vse je bilo pripravljeno za otvoritev. Župan Zajčjedola je prerezal rdeč trak in vsi Zajčjedolčani so vstopili v galerijo. A zgodilo se je nekaj strašnega! Slike v zadnji sobi ni bilo! Umetnik je zahteval, da se slika najde v 24-ih urah, v nasprotnem primeru pa bodo morali plačati 200.000.000 zajčjedolskih zlatnikov.

Župan je vedel, da morajo sliko najti, sicer bo Zajčjedol propadel. Takoj je odšel po šerifa Walterja in Valterja, ki sta bila najboljša med vsemi šerifi v Zajčjedolu. Lotila sta se dela. Poklicala sta zajca Bliska, ki je imel komaj enajst let, a je bil zelo dober detektiv. Ta je za pomoč prosil še svoje prijatelje Lepomajo, Peruna, Atikusa ter Walterjevo hčer Alenko. Skupaj so odšli do edinega zajčjedolskega slikarja in se pozanimali, če je kdo v zadnjem mesecu prosil za ponaredek slike Polnočna zarja. Slikar je povedal, da je prišel prebrisani Miki, ki ga je prosil za tri kopije Polnočne zarje. Blisk je predvideval, da je slike prodal naprej in kupce prepričal, da so originali.

Takrat se je Alenka spomnila na čarovniško predstavo, ki se je odvijala v Zverodolu. Prijatelji so si predstavo ogledali in bili posebej pozorni na trik, pri katerem so glasbeniki izginili. Ugotovili so, da je čarovnik za izvedbo tega trika steno le obrnil in glasbenikov ni bilo več.

Pohiteli so nazaj v galerijo. Imeli so le še 20 minut časa. Galerijo je zajec Blisk obhodil kar petkrat, a slike še vedno ni našel. Izmeril je vse stene in ugotovil, da je stena, kjer je visela slika Polnočna zarja, debelejša. Pomislil je, da nečesa ni opazil. V zadnji minuti je našel gumb, ki je bil rdeče barve. To je bil gotovo gumb, s katerim lahko obrne steno. Pritisnil je. Zaropotalo je in stena se je obrnila. V cerkvi je odbila ura 18.00. Stekel je k županu, ki je ravno pregledoval papirje, na katerih je pisalo, koliko morajo Zajčjedolci plačati umetniku, če se s sliko karkoli zgodi. Skupaj sta odhitela v galerijo in naravnost v sobo z izginulo sliko. Slika je bila tam!

Tako je Blisk rešil Zajčjedol pred propadom.

Nika Juretić Žvan, 4. a

ZAKAJ JE GEPARD TAKO HITER IN ZAKAJ IMA LISE

Nekega dne je po ulici hodil gepard. Bil je najbolj lena žival daleč naokoli. Po jedi se je samo še ulegel na tla in počival. Razmišljal je, kako čudovito bi bilo, če bi imel lise.

Nekega dne je ležal pod drevesom. Mimo je prišel jastog Bili, ki je bil zelo močan. Biliju se je kar zablistalo, ko je videl, kako gepard živi. Povabil ga je v fitness. Na poti do fitnesa je gepard že desetkrat zaspal, čeprav je bil fitnes le sto metrov stran od njegovega počivališča. Ko sta končno prispela, je gepard zagledal ležalnico in se takoj ulegel nanj. Bilija je prosil, če mu prinese sendvič in ga malo zmasira, a Bili mu je ukazal, da mora delati trebušnjake in ne sme poležavati. Ker se gepardu ni ljubilo delati trebušnjakov, mu je Bili predlagal, naj se ogreje s tekom. Začel je teči na najnižji stopnji in v eni minuti padel kar tridesetkrat. Vsak dan sta se vračala v fitness in gepard je bil vedno boljši. Nekega dne, ko sploh ni več padal in je tek na najvišji stopnji, se je začel hudo potiti. Ker je imel rjave oči, se je rjavo potil. Med odmorom se je ves prepoten začel hladiti. Pot se je posušil in gepard je bil poln elegantnih rjavih lis.

Od takrat naprej so gepardi lisasti, hitri in v formi kot še nikoli prej.

Katarina Namjesnik, 4. a

ZAKAJ KENGURU TAKO DOBRO SKAČE

Živel je kenguru, ki je zelo slabo skakal. Zato je veliko ležal in lenaril. Med tem je opazoval druge kengurue in si želel, da bi znal tudi on tako dobro skakati. Zavedal se je, da bo to težko, saj je imel polomljeno nogo.

Nekega dne, ko je žalosten opazoval svoje prijatelje, je do njega priskakljal zajec. Vprašal ga je, zakaj ne skače. Kenguru mu je povedal, da si želi skakati, a ima polomljeno nogo. Zajec je razmišljal, kako bi lahko pomagal prijatelju. Dobil je čudovito zamisel. Odrezala mu bosta polomljeno nogo in na njeno mesto pritrdila prožno vzmet. Zajec se je z idejo strinjal in kmalu je spet lahko skakal. Udeležil se je veliko tekmovanj in na vsakem osvojil dobro mesto. Bil je zelo vesel, saj je postal državni prvak.

Brina Zalaznik, 4. a

Nina Đorđević, 3. b

ZAKAJ IMA ŽIRAFa TAKO DOLG VRAT

Nekoč je živel žirafa Tina, ki je bila zelo majhna. Želela je zrasti, a ni šlo. Ko je hotela zajtrkovati, je močno stegovala svoj kratek vrat, a ni dosegla krošnje drevesa. Nekega dne je mimo prišel tiger. Ker žirafe ni opazil, jo je pohodil.

Svoje težave je žirafa zaupala prijateljici Cvetki, ki je bila sova in je znala leteti. Skupaj sta se odpravili v magični gozd. Bil je temen, a mavrične gobe so ga osvetljevale z neonskimi lučmi. Nabrali sta nekaj gob in nekaj mavričnih listov z mavričnega drevesa. Nabrali sta še mavrične jagode in mavrične cvetlice. Vse sta stresli v lonec in skuhali mavrično juho. Tina jo je malo pojedla in takoj ji je zrastel dolg vrat. Bila je zelo vesela, ker je lahko dosegla liste na drevesu in nihče je ni mogel več pohoditi. A zdi se mi, da je bila še bolj vesela Cvetka, saj je pomagala svoji prijateljici.

Lana Nikolič, 4. a

Kiara Horvat, 5. a

ZAKAJ SO LENIVCI LENI

Zgodba se je dogajala v času, ko so bili lenivci še najhitrejši na svetu in mesojedi. Takrat je živel lenivec, ki je hodil po hrano. Zaželel si je geparda. Skoraj istočasno sta zagledala drug drugega. Gepard je predlagal, da se pomerita, kdo je hitrejši. Lenivec se je strinjal. Ko sta prišla do steze, sta se pripravila na štart. Gepard se je pretegnil in se ni prav dosti sekiral, saj je vedel, da le on pozna bližnjico. Ko sta zdirljalo, je lenivec geparda hitro prehitel, gepard pa je smuknil po bližnjici. Lenivec se je ves utrujen bližal cilju in tam zagledal geparda. Z zadnjimi močmi je stekel, da bi ga pojedel, a se je tako utrudil, da je padel po tleh. Tam pa je rastle rastlinje, ki ga je lenivec z užitkom pojedel. Ugotovil je, da je celo boljše od mesa. Od takrat so lenivci rastlinojedi in leni, saj so utrujeni od dirke z gepardi.

Jona Šorli, 4. a

DRUŽINA ZA MUCKA

Nekoč je živel fant, ki mu je bilo ime Matej. Zelo si je želel mucka. Dobil ga je za rojstni dan in ga poimenoval Piškotek. Mamica je mislila, da bo za mucka lepo skrbel. A že po približno dveh tednih se je Matej že naveličal in je pozabljal, da mora Piškotka hraniti. Prenehal ga je božati, ni se več igral z njim, potem pa ga sploh ni spustil v svojo sobo. Zato se je Piškotek počutil zelo osamljenega.

Enkrat, ko je Matej prišel iz šole in je pozabil zapreti vrata, je Piškotek pobegnil. Vreme je bilo čudovito in sonce je močno sijalo. Radovedni muček je šel na zelenico in z zanimanjem ogledoval vse naokoli. Začel je loviti vrabce, metulje pa tudi kuščarje. In tako stekel zelo daleč od doma.

Kmalu je postalo temno in Piškotka je postalo strah. Izgubil se je. Muček je videl pasjo hišico, odšel do nje, da bi tam prespal. Ampak iz hišice je skočil hud pes. Piškotek se je z zadnjimi močmi rešil na bližnje drevo. Pes je pod drevesom glasno lajal, muček pa žalostno cvilil. To je slišala družina, ki se je sprehajala. Oče je odgnal psa, sin pa je vzel z drevesa prestrašenega mucka.

Doma so mucka umili in nahranili. Odločili so se, da ga bodo obdržali. In tako si je Piškotek našel družino, v kateri je bil resnično srečen.

Nauk zgodbe: Odgovorni smo za tiste, ki smo jih ukrotili.

Kostiantyn Vorobei, 3. a

Aleksa Vukliš, 4. a

ZGODBA O SEKALCIH IN ŽIVALIH

Nekega dne so se moški odpravili v gozd. Živali so se jih zelo prestrašile. Vedele so, da vedno, ko pridejo, posekajo zelo veliko dreves. To živalim ni bilo všeč. Zato so sklenile, da bodo z napisi prepričale moške, da njihov gozd pustijo pri miru.

Naslednji dan so živali v rokah držale napise, ampak moški jih sploh niso opazili. Šele ko je napočil peti dan, so opazili, da s sekanjem dreves živalim uničujejo domove. Naslednji dan so prišli isti moški kot prejšnje dni. Ko so videli, kaj so naredili, so se takoj lotili pogozdovanja. Živali so jim bile hvaležne, ker so posadili drevesa.

Moški so odšli veselega srca, saj so vedeli, da so svojo škodo, ki so jo povzročili, tudi popravili. Živali so nekaj par let živele v najlepšem gozdu, kar jih je človek videl.

Črt Debeljak, 1. a

Rudi Ovnič, 4. b

KEPICA SLADOLEDA

Je res ... Kdor z malim zadovoljen ni, večjega vreden ni!

Nekega dne dva pajka – Milka in Milko – odideta v gozd. Nenadoma naletita na kobilico, ki je prodajala sladoled. Milka vpraša: »Milko, ali imaš morda kaj denarja?« Milko ji žalostno odgovori: »Milka, veš ... Imam, vendar ne dovolj za oba. Predlagam, da si en sladoled razdeliva ...« »Ne, pod nobenim pogojem! Ali dobim celega ali pa grem!« mu je vzvišeno dogovorila. Seveda mu ni bilo vseeno, da je to slišal. Postal je tako jezen, da je brez premisleka rekel: »Prav, pa pojdi! Denar je tako ali tako moj in z njim bom počel, kar bom pač jaz hotel!!!« »Joj, ti predrzneš! Svoji sestri ne boš privoščil sladoleda?! Saj vendar nisi resen ... Nikoli ne bom zadovoljna z malim, še posebej, če mi boš to ponujal ti!« In je odšla. Milko je puhtel od jeze, zato je za njo zakričal: »Ali se morda ne spomniš, kaj nama mama vedno govori? Te spomnim? Če z malim nisi zadovoljen, večjega vreden nisi!« In se obrne h kobilici: »Oprostite za to, gospa kobilica. Kepico čokolade bi, prosim.« »Izvoli, mali,« mu reče, Milko pa po zahvali veselo odkoraka domov.

Natalija Štrbac, 7. b

Aleksandar Radić, 1. b

DVA PAJKA

Nekega dne dva pajka hodita po gozdu in iščeta kaj za pod zob. Skupaj spleteta zelo veliko mrežo. Nekaj muh sta ujela, nato pa odšla spat. A pajek Jože je razmišljal, kako bi bilo dobro, če bi lahko imel vse muhe samo zase.

Naslednji dan se odloči, da bo pajku Francu ukradel njegov del muh. Zvečer, ko bi si morala plen razdeliti, je pajek Jože ubil prijatelja Franca, saj si je tudi on želel vse muhe le zase. Minilo je nekaj dni, Jože je moral ponovno splesti mrežo, saj je postal lačen, muh je namreč zmanjkalo. A tokrat ni imel pomoči niti ni sam znal splesti tako velike in trdne mreže. Poskuša je in poskušal, vendar zaman. Nobena muha se ni ujela, zato je Jože čez nekaj dni umrl od lakote.

Torej, če povzamem nauk te zgodbe: Kdor z malim ni zadovoljen, velikega vreden ni!

Zoja Hrupec, 7. b

LENIVEC, VOLKOVI IN OPICA

Lenivec je pil vodo, opice pa so se mu posmehovale: »Kako si počasen!« Lenivec se je seveda branil. »Ne, pa neeee!« »No, potem pa tekujmo, kdo je hitrejši!« Tudi volkovi so prišli pit vodo, zato so povabili tudi njih. In tekma se je začela.

Prva opica, ki je vodila, se je zaletela v tretje drevo. Dva volka sta se med tem stepla, enako tudi dve opici, lenivec pa je počasi teklen proti cilju. Konkurenca sta mu bila še ena opica in dva volka. Cilj pa je bila voda. En volk je nespametno zašel s poti, sledil mu je tudi drugi volk. Ostala sta le še lenivec in opica, ki se mu je posmehovala, gledala nazaj, zato jo je doletela kazen. Tudi ona se je namreč zaletela v drevo in omahnila na tla. Lenivec je tako zmagal in nihče ga ni več izzival, da je počasen.

Si upa še kdo trditi, da ni res, da se počasi daleč pride?

Jaka Brinovec, 7. b

GOSENICA IN MRAVLJA

Danes vam bom dokazala, da obljuba dela dolg.

Živela je gosenica, ki je oboževala solato. Ves teden jo je jedla. Naslednji dan so prišli zlobni kmetje in z vrta pobrali vso zelenjavo. Gosenica je takoj odšla to povedat svoji prijateljici mravlji. Ta ji je obljubila, da ji bo prinesla najboljšo solato, kar jih raste na kitajskem vrtu.

Še isti večer si je mravlja pripravila vse za na pot in odšla. Hodila in hodila je ... dolgo, zelo dolgo. A končno je utrujena, lačna in žejna prispela na cilj. Takoj je izbrala največjo, najbolj zdravo in slastno solato ter se nemudoma odpravila na pot proti domu. Gosenica ni mogla verjeti svojim očem. Mravlja pa ji je le dejala: »Kar si obljubil, moraš tudi izpolniti, saj sicer tistega, ki si mu obljubil, neizpolnjena obljuba močno prizadane.«

Adelina Pašalič Baričević, 7. b

Mravljica je pritekla k svoji luknjici in se spomnila, da je na travniku pozabila račko. Stekla je nazaj, a na poti je srečala gromozansko gosenico. Hotela se je skriti, a jo je ta že zarobantila: »Kam pa kam, kaj delaš na mojem ozemlju?« Mravljica je preplašeno odgovorila: »Nič vam nočem, le po svojo račko sem prišla.« Gosenica je malce razmišljala in se spomnila, da potrebuje veje, zato ji je rekla: »Spustim te, če mi prineseš veje. In to že čez eno uro!« Mravlja nesrečno prikima in odide poiskati naročeno. Spomnila se je na svojo prijateljico kravo Majo, ki bi ji lahko pomagala. Krava ji res pomaga nesti veje, a je na žalost minila že več kot ena ura. Zelo sta hiteli. Gosenica pa je besno čakala. Ko ju je zagledala, je zavpila: »Kaj ne vesta, koliko je ura?!« Mravljica pa ji je samo rekla: Kaj ni tako, da obljuba dela dolg? In jaz sem ga izpolnila, čeprav z zamudo.«

Taja Česen, 7. b

DRAMATIKI

MLEKO

Osebe: **Marica**, **Milica**, **Jožica**, **Francka**. (na tržnici)

MARICA (Reče Jožici.): O, poglej to mleko!

JOŽICA: Kupiva ga!

MILICA (S Francko jezno pristopi.): Prva sem zagledala to mleko, moje je.

FRANCKA (Jezno zakriči.): Kako se sploh lahko dotikata tega mleka z vajinimi umazanimi rokami!

JOŽICA (začudeno): Midve sva ga prvi vzeli.

MARICA (Z mlekom v roki odide do prodajalke.): Adijo.

MILICA (Izpuli mleko iz Maričinih rok.): No, zdaj je moje!

FRANCKA: Dovolj mi je tega! Greva.

MARICA (jezno): Najraje bi ju kar zadavila!

JOŽICA: Že vem, zasledujva ju. Maščevanje bo sladko ... (Jožica in Marica zasledujeta Milico in Francko do doma.)

FRANCKA (Si naliva mleko za kosmiče.): To bo tako okusno.

MARICA IN JOŽICA (Skočita v hišo skozi okno.): Ja, za naju.

MILICA: O moj bog! (Omedli.)

JOŽICA, FRANCKA IN MARICA (Vlečejo mleko in nato ta pade na Milico.): O ne!

MILICA: Vsa sem od mleka!

FRANCKA: Moji kosmiči!

(Vse omedlijo.)

Anja Muhić, Hana Černe Radobuljac,
Julija Kunaver, Valerija Petrović 6. b

POBEG IZ ŠOLE ZARADI GEOGRAFIJE (Prostor: šola)

ARHAN: Ali ste se učili geografijo?

JAN: Jaz se nisem! Ali sta se vidva? (žaskrbljeno)

IDAN in ARHAN: NEEEEEE!

ARHAN: Imam idejo! Kaj pa če bi zbežali iz šole?

JAN in IDAN: O ja, super ideja!

Pobegnimo iz šole in se zlažimo učiteljici. (Gredo do učiteljice.)

VSI: Ali gremo lahko na WC?

NATAŠA: Ali je nujno?

VSI: Ja, zelo nujno!

NATAŠA: Pojdite, le hitro se vrnite.

VSI: Hvala. (Odpravijo se ven.)

JAN: Gremo in se rešimo geografije!

HIŠNIK: Kam pa kam fantje?

VSI: Športno imamo zunaj.

HIŠNIK: Se vidimo. Nasvidenje!

NATAŠA: (Gre do hišnika.) Kje pa so fantje? Ali mogoče veste?

HIŠNIK: Meni so rekli, da imajo športno.

NATAŠA: UUUUUFFFFF, so vas na hec.

HIŠNIK: Kako predrzni so tile trije.

NATAŠA: Saj se bodo jutri vrnili v šolo.

(Naslednji dan – petek) (Fantje pridejo v šolo.)

BINA: Pridite pisat test, fantje.

(Fantje pišejo test.) (Po končanem testu.)

BINA: Kakšne ocene ste dobili?

IDAN: Petko!

JAN: Petko!

ARHAN: Jaz pa dvojko na steklenih nogah!

Idan Pašalić Baričević, Jan Žontar, Arhan Seferoski, 6. b

Ajla Dugonjić, Vanessa Nuhanović, 5. a

Maja Nebec, 6. a

Advija Maleski, 1. a

PREŠEREN DRAMATIZIRA

Prešeren se zbudi že zgodaj zjutraj, saj želi napisati novo pesem.

PREŠEREN: Oh.. Danes bi napisal novo pesem! Samo o čem ali o kom? (Zazeha.) Saj je ura šele sedem, s kavico si rad postrežem. (Odide v kuhinjo in si skuha kavo, ko mu v glavo nenadoma šine nova ideja za pesem.)

PREŠEREN: Že vem! Včeraj sem spoznal pravo žensko ... Kako ji je bilo že ime?... Aha, Julija! ... (olajšano) Ja, ja, to je ona. Videti je bila kar prijetna, bom njej napisal pesem, mogoče kaj rata, he.

(Prešeren piše pesem vsaj tri ure. Rekel si je, da mora biti ta pesem perfektna. Rime mu niso in niso hotele z glave, a na koncu je nekaj le nastalo.)

PREŠEREN: (presenečeno in skoraj zgroženo) Kaj!?! Ura je že deset, ojoj, moram pohiteti!

(Prešeren gre do mesta, kjer se nahaja Julija, ki na srečo ves čas gleda skozi okno.)

PREŠEREN: O, živijo, Julija! včeraj sva se spoznala, se me še spomniš?

JULIJA (razočarano): Aja, ja, se te. Kaj želiš?

PREŠEREN: Tako si čudovita ... Em, khm ... pesem sem ti napisal!

JULIJA (zdolgočaseno): Aja, jo lahko slišim?

PREŠEREN (Zagnano, kar malo repa.): Seveda, hah!

Včeraj sva se srečala na dvorišču,

ko sem te pogledal v oči, sem si mislu,

o, Julija bodi moja žena!

Jaz bom tvoj mož in ti prinesem velik šop rož!

Danes sva prijatelja, potem pa več.

Verjemi, Julija, jaz ti ne bom odveč!

(Mesto gleda Prešerna čudno, a on se ne zmeni za njih.)

JULIJA: Ja, to je kar lepa pesem, ampak, a nisi malo prestar zame?

PREŠEREN: Ja in?

JULIJA: Ja, oprosti, ne bo šlo. Si kar zanimiv moški, a ne zame! Pa še moj oče te ne bi sprejel, tako da oprosti in ne. Odnese te svoje pesmi kateri drugi!

PREŠEREN: Ampak Julija, jaz te neizmerno ljubim!

JULIJA: Briga me!

Maja Nebec, 6. a

Karolina Sečan, 5. a

Zoja Podobnik, 1. a

Luna Kolbe, 3. b

PRIJATELJSKA PESEM 1. A IN 1. B RAZREDA

(na melodijo Kekčeve pesmi)

KDOR PRIJATELJ JE »TAPRAVI«,
TE NIKDAR NE ZAPUSTI,
ČE TI PADEŠ, MOČNO JOKAŠ,
TE PRIJATELJ POMIRI.

REFREN:

JAZ PA POJDEM IN ZAPOJEM:
»NAJ PRIJATELJSTVO ŽIVI,
Z ROKO V ROKI IN Z OBJEMI
NAJ SE SVET NAPREJ VRTI«.

CELO ŠOLSKO LETO SKUPAJ
SE UČILI BOMO MI,
KO SE SREČAMO V PARKU,
VSAK H GUGALNICI HITI.

REFREN:

JAZ PA POJDEM IN ZAPOJEM:
»NAJ PRIJATELJSTVO ŽIVI,
Z ROKO V ROKI IN Z OBJEMI
NAJ SE SVET NAPREJ VRTI«.

KADAR ČRKA MI NAGAJA
IN BESEDA PRAV NE GRE,
MI PRIJATELJ VEDNO REČE:
»NE OBUPAJ, SAJ TI GRE.«

REFREN:

JAZ PA POJDEM IN ZAPOJEM:
»NAJ PRIJATELJSTVO ŽIVI,
Z ROKO V ROKI IN Z OBJEMI
NAJ SE SVET NAPREJ VRTI«.

MOJ PRIJATELJ MI POMAGA,
KOPAT PESEK IN DELAT GRAD.
TUDI, KADAR DALEČ STRAN JE,
JAZ IMAM GA SRČNO RAD.

REFREN:

JAZ PA POJDEM IN ZAPOJEM:
»NAJ PRIJATELJSTVO ŽIVI,
Z ROKO V ROKI IN Z OBJEMI
NAJ SE SVET NAPREJ VRTI«.

DOBER DAN PA PROSIM, HVALA,
SO BESEDE ZA VSE NAS,
TI SI SONČEK IN MOJA SREČA,
VSI ZAPOJMO ZDAJ NA GLAS.

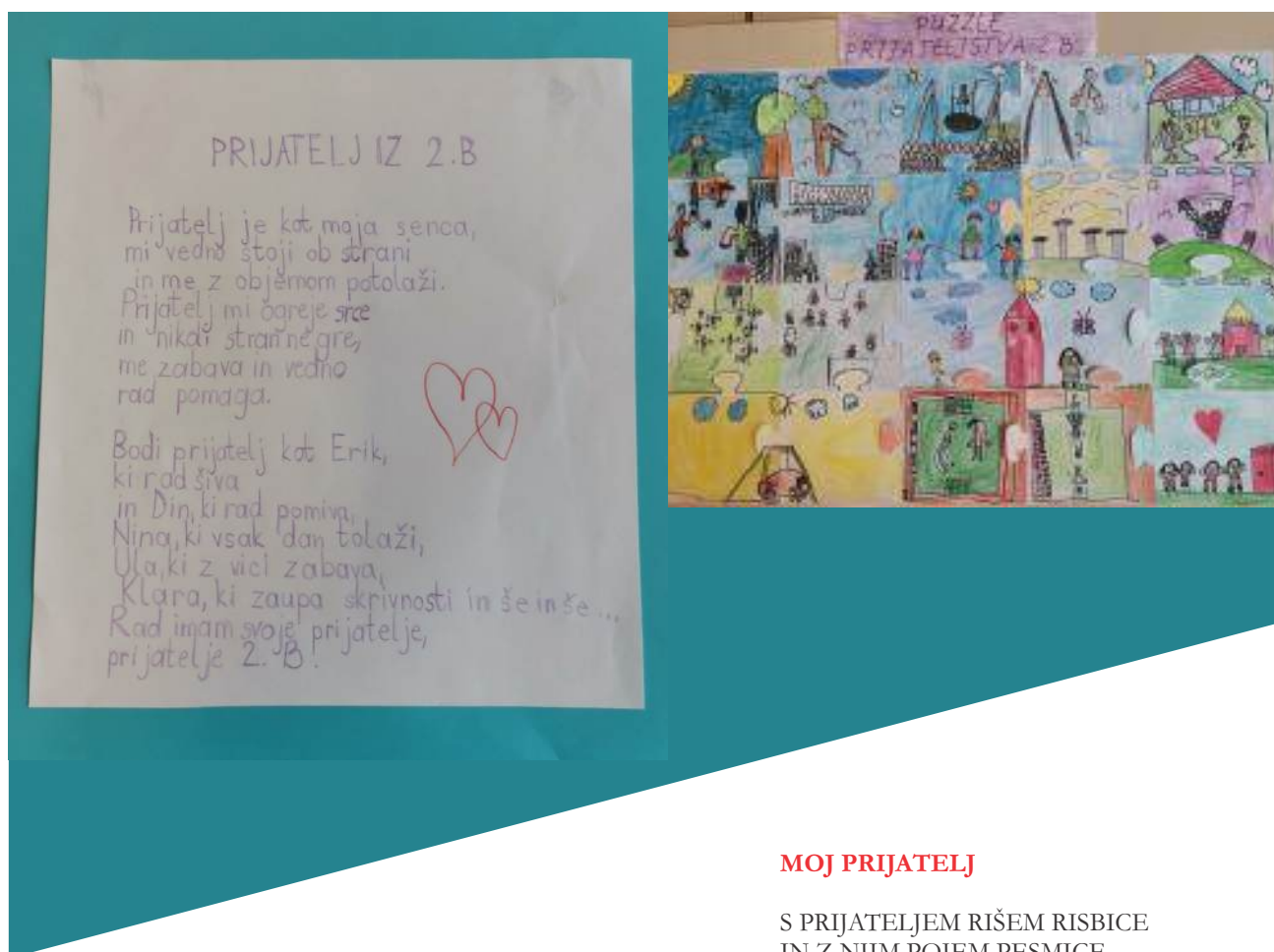
REFREN:

JAZ PA POJDEM IN ZAPOJEM:
»NAJ PRIJATELJSTVO ŽIVI,
Z ROKO V ROKI IN Z OBJEMI NAJ
SE SVET NAPREJ VRTI«.

UČENCI IN UČITELJICE 1. A IN 1. B

SKENIRAJ IN
PRISLUHNI

SPODBUJAMO PRIJATELJSTVO

Ko življenje srečno je,
vse se spremeni,
kar pomeni, da ljubezen te poljubi,
prijateljstvo te nasmeji,

mladost pa zažari.

Sreča te nasmeje,
ko prijateljstvo se razcveti;
ko pa žalosten si,
prijatelj te potolaži in bodri.

Tam za gozdom mehka trava,
ki se pozibava,
zrasla višje je od hiše,
v njej je skrivno prijateljstvo,
ki nasmešek riše.

Tam za gozdom mehka trava,
kakor morje valovi,
meni kuka ven le glava,
prijateljici pa rep ven štrli.

Tam za gozdom moje
prijateljstvo vse poletje žari,
tam se s prijatelji igraja,
od jutra do noči.

MOJ PRIJATELJ

S PRIJATELJEM RIŠEM RISBICE
IN Z NJIM POJEM PESMICE.
NA IGRIŠČU SE SKUPAJ GUNCAVA
IN VČASIH TUDI PLEZAVA.
Z NJIM GREM RAD NA SPREHOD,
ALI PA PO HOT DOG.
VČASIH PRI MENI PRESPI
IN ZJUTRAJ SE SPLOH NE ZBUDI.
RADA JEVA MELONE IN TUDI BONBONE.
PRIJATELJ TI RAD OBJEME DELI
IN SE PRI TEM VESELO SMEJI.
KADAR MI JE HUDO,
MI NARIŠE RISBICO.

UČENCI IN UČENKE, 1. B

OPB 4. a in 4. b

PESEM O PRIJATELJSTVU

Prijateljstvo je čarobna beseda,
ki ti pogreje srce.
Na svetu prijatelji mi pomenijo vse,
čeprav mogoče sovražijo pse.
Pomagajo mi in me razveselijo,
a včasih tudi razjezijo.

Prijateljem zaupam večino stvari,
prijateljstvo med nami se še redi.
Vedno pravi prijatelji bomo ostali,
verjetno še boljši bomo postali!

Naida Toroman, 7. a

Sara Kočovski, 4. a

ZAKAJ IMAMO RADI PRIJATELJE ?

KADAR SI V STISKI, TI PRIJATELJ POMAGA,
TE POSLUŠA IN TI VEDNO ZAUPA.
S PRIJATELJI SE RAD IGRAM
IN PRAVI PRIJATELJ TE NIKOLI NE ODRINE STRAN,
KER PRIJATELJ TE IMA RAD IN TI STOJI OB STRANI
IN SE HOČE VEDNO S TABO IGRATI.
MED PRIJATELJI SKRIVNOSTI NI
IN ZA VSAKOGRAR JE NJEGOV PRIJATELJ NAJBOLJŠI.
PRIJATELJA LAHKO HITRO DOBIŠ.
TO JE LAHKO TVOJ NAJBOLJŠI SOŠOLEC,
PRIJATELJ PA LAHKO POSTANE TUDI TUJEC.
TO JE NEKDO, KI GA VEDNO IZBEREŠ K IGRI, TE IMA RAD
IN MU IZ SRCA TUDI VSE DAŠ.

LE PRAVI PRIJATELJ TI POMAGATI ZNA,
SAJ TE DOBRO POZNA.
PRIJATELJ TI NIKOLI NIČ NE VZAME.
S TEBOJ SREČO DELI IN TE RAZVESELI.
PRIJATELJ JE TVOJ NAJVEČJI ZAUPNIK
IN V ŽIVLJENJU TVOJ SOPOTNIK.
ČE S PRIJATELJEM SE SKREGAŠ,
LE HITRO SE POBOTAJ,
NAJLEPŠE PA JE, ČE PRIJATELJI SMO VSI SKUPAJ.

Pesem so sestavili učenci 2. a razreda
v okviru projekta Spodbujamo prijateljstvo.

Ajla Dugonjić, 5. a

SREČA

Sreča te vedno spremlja, včasih dobra, včasih slaba. Ko se ti nekaj posreči, si ponavadi zelo vesel, da bi najrajši sto pesmi zapel. Sreča je opoteča in neznasko prijazna, z njo lahko zadeneš srečko in si vesel do oblakov.

PRIJATELJSTVO

V življenju nikoli ne izgubimo prijateljev, le naučimo se, kateri so pravi.

UM

Vaš um je močna stvar. Če ga napolnite s pozitivnimi mislimi, se bo vaše življenje začelo spreminjati.

Flin Mihovec, 4. b

IŠČE ME SREČA

»Sreča je, ko to, kar govorimo, delamo in kar smo, preide v harmonijo.«

Sreča je čustvo, ki ga vsak posameznik začuti drugače glede na vrednote človeka. Lahko je veselje že to, da vidiš prijatelje, družino, kaj dobrega skuhaš, dosežeš svoje cilje ali kaj svojega ustvariš. Vse to je sreča in pri vsakem se odraža drugače. Sreča je unikatna, ker za vsakega pomeni nekaj drugega. Kakor rečejo, da za vsakim dežjem posije sonce, to velja za srečo. Tudi če kdaj misliš, da ta nikoli ne bo prišla, kot na primer, če se ti poslabšajo ocene v šoli ali odnosi s prijatelji, verjamem, da nobenega še ni zapustila in ga pustila v brezupu. Vedno se bo vrnila, a le, če sam pripomoreš k temu in verjameš.

Lahko jo pa tudi sam poiščeš v stvareh, ki te veselijo. Jaz sem jo našla v petju in plesu. Daje mi možnost, da se izražam in uživam. Mislim, da je človeški um tako narejen, da bližje, ko si cilju, se vsak korak sreče veča in tvoja potreba po njej narašča. Vsak korak bližje k sreči je sreča bližje tebi, saj verjamem, da se nekje na sredini združita in ustvarita harmonijo. Tako jo vsak človek zagotovo najde.

Jaz srečo najdem v malih stvareh, ki se dogajajo vsakodnevno, ampak sem vseeno hvaležna, da se zgodijo. Včasih si za konec tedna zadam kakšen cilj, na katerem delam čez teden. Seveda pa ne bi cenila sreče toliko, kot jo, če bi bila vedno prisotna. Lahko ne pride včasih takrat, ko jo pričakujemo ali nam kaj spodleti. Kar pa ne pomeni, da nas ta nikoli ne bo obiskala. Kdaj se moramo tudi bolj truditi, trdo delati, mogoče vmes tudi občutiti nesrečo ali pa misliti, da temu spodrsljaju ni konca. Takrat se tudi sreča prikaže in cenimo jo bolj kot kadarkoli prej.

Ker človek ni samotar, je sreča seveda tudi odvisna od tega, s kom se družijo in kdo ga najbolje nasmeji. Pri najstnikih so vrstniki zelo velik faktor njihovega življenja, saj se vsak dan primerjamo in si zaupamo stvari, ki jih vedo le najboljši prijatelji. Meni prijatelji pomenijo največ in so osebe, ki najbolj vplivajo na mojo srečo. Vsak dan z njimi je neprecenljiv. Seveda, kot povsod, so vzponi in padci, ki vplivajo na odnose, a ti nam samo še bolj dajo vedeti, kako zelo jih potrebujemo, da smo srečni.

Mogoče lahko rečem, da je sreča pri meni zadnje čase malo počivala oz. konkretno nihala. To je nekaj, kar mi je pri njej vseč. Ni je na pretek. Vsakič, ko vidim, da že dolgo nisem občutila sreče, se vprašam, kaj lahko naredim, da si jo prislužim. Včasih rabim zanjo bolj trdo delati ali mogoče kdaj občutiti, npr. žalost, in potočiti kakšno solzo, da se mi na koncu le nasmehne.

Kot mlajšemu otroku mi je sreča pomenila nekaj popolnoma drugega, saj sem imela druga pričakovanja in vrednote. Bila sem in še vedno neizkušena v nekaterih stvareh, ki jih še nisem odkrila. Vsi pravijo, naj uživam v najstniških letih, saj so ta najlepša. Jaz menim, da niso, ker se povsod skušaš vključiti v družbo, veliko eksperimentiraš in se iščeš. To po svoje nekomu res lahko pomeni srečo, saj se zgodijo tudi ene najlepših stvari. Zaljubiš se, narediš izpit za avto, greš na svoje, nadgradiš krog prijateljev in še mnogo drugih imenitnih stvari. Starejši ko si, bolj utrjena so tvoja načela in večina sreče je že odkrita. Z leti jo le še nadgrajuješ in utrdiš.

Že ves ta spis hočem povedati, da moramo ceniti srečo, da nam ne uide. Kdo jo lahko tudi podcenjuje in misli, da bo vedno tu, ko se bo odločil, da jo rabi. Pa temu ni tako. Res je, da se moramo kdaj soočiti s strahovi in videti temno plat, da lahko na koncu s polno žlico zajamemo srečo in uživamo v njej. Zato je pomembno, da se vsak dan trudiš za obstoj svoje sreče in ne obupaš ne glede na to, kako težko je v nekem trenutku, saj veš, da se ti bo na koncu le posrečilo.

»Nikoli ne obupaj.«

Sara Kolarič, 8. a

Luka Bajraktarevič, 8. a

Vanessa Nuhanović, 5. a

NIKOMUR NI VSEENO

BESEDE LAHKO BOLJJO BOLJ KOT KLOFUTA

Nek ponedeljek smo imeli športno in smo igrali tri korake. Ko me je sošolec zadel, mi je kar tako še rekel, da sem niger. Začel sem ga loviti po telovadnici. Bil sem jezen in prizadet. Zelo me je užalostil. Hotel sem oditi domov. To, kar mi je rekel, mi ni bilo všeč. To sem povedal učitelju, ki je dogodek zapisal. Čez nekaj časa sem to kepo pogoltnil in šel nazaj k uri. Po uri se mi je sošolec opravičil in potem je bilo vse v redu.

Jaka Küsel, 7. a

Nekega lepega in mirnega jutra sem šel v šolo. Ko sem prišel tja, mi je sošolec rekel Majzolini, kar se me je kar nekako prijelo in ostalo z mano. Tistega dne sem bil žalosten in obupan. Naslednjega dne in nato še nekaj časa so me še vedno tako klicali, nato pa sem stvari vzel v svoje roke in sošolca prosil, če me lahko neha tako klicati, a moje prošnje ni upošteval. Zdelo se je, da ga je moja prošnja še bolj podžgala. Nato sem ga udaril in rekel, da če me bo še enkrat tako poklical, ga bom še bolj udaril. Vedno, ko sem šel v šolo, sem imel nelagodni občutek, saj mi ta vzdevek res ni bil všeč, ampak nekega dne sem ta vzdevek začel ignorirati in ker se nisem jezil, mojim sošolcem ni bilo več tako zabavno. Zato se sedaj nikoli, ko mi sošolci dajo kakšen tak vzdevek, ne odzovem nanj in sčasoma me nehalo zafrkavati.

Maj Zalaznik, 7. a

Pred približno dvema letoma, v 5. razredu, smo si izmišljevali vzdevke. Vsi so imeli luškane, lepe vzdevke, včasih malo čudne, a nihče se ni pritoževal. Ko sem na vrsto za vzdevek prišla jaz, je nastal problem, saj sem hotela kratek in nežaliv vzdevek. Potem je kar naenkrat eden od fantov vzkliknil nekaj žaljivega, česar pa sedaj zaradi varnosti ne bom ponavljala! Večina se je smejala, zato sem se tudi jaz, čeprav me je ta vzdevek zelo užalil. Potem se je to malo umirilo, a se je čez kakšen teden spet nadaljevalo. Rekla sem jim, da mi vzdevek ni všeč. Večina se je opravičila, nekateri pa ne. Tako je bilo tudi v šestem razredu, a se je dogajalo redkeje, saj je večina sošolcev na to že pozabila.

V 7. razredu smo si punce spet izmišljevale vzdevke, a tokrat lepe in smešne. Tokrat sem postala KOKICA in s tem smo se na srečo vse strinjale. Zdaj se sploh več ne kličemo po vzdevkih, kar je super. Še vedno pa se včasih zgodi, da kakšen sošolec pokliče z žaljivim vzdevkom ...

Naida Toroman, 7. a

ZADNJI ŠOLSKI DAN

Na zadnji šolski dan sem bila vesela in komaj sem čakala na poletne počitnice. Ker je šla Ana na preduro, sva se dobili kar v razredu. Nismo imeli navadnega pouka, temveč smo risali. Lahko smo se usedli, kakor smo želeli. Navadno z Ano sediva skupaj, ampak tokrat se je usedla zraven Hane in Maše. To me ni motilo, saj je nisem hotela omejevati in sem se usedla z Emo. Kar naenkrat pa so se po razredu začele širiti grde govorice o meni, ki naj bi izhajale od Ane. Vedno več punc se je obrnilo proti meni in me začelo zmerjati. Samo Ema in Sara sta ostali z mano. Počutila sem se grozno, prizadeto in nemočno, saj je Ana moja najboljša prijateljica. Vesela sem bila, da mi je vsaj nekdo stal ob strani, ampak še vseeno sem bila žalostna. Z Ano nisem govorila do konca dne. Ta odnos me je moril in počutila sem se grozno, saj sem mislila, da sem naredila kaj narobe. Doma sem se večkrat zjokala, saj tega res nisem pričakovala od najboljših prijateljic. Vesela sem, da mi je mami takrat stala ob strani in se mi pomagala soočiti z bolečino. Ana je moja najboljša prijateljica že od vrtca in jo imam zelo rada. Medtem ko sem se jaz grozno počutila, se je Ana zunaj družila z drugimi prijateljicami in mislila sem, da jo bom za vedno izgubila. Po tednu muke pa sem se končno odločila za pogovor z njo, saj sem želela razčistiti stvari med nama. Odpravila sem se do njenega bloka, ji pozvonila in čakala. Prišla je k meni in se pogovorila z mano.

Na koncu sva se razumeli. Vedela je, da ni naredila prav, očitno je rabila malo odmora in tudi ona se je zelo slabo počutila. Od takrat naprej se nisva več skregali in sva še vedno naj, najboljši prijateljici.

Vita Kolbe, 7. a

Tijan Teodorović, 1. b

Tinkara Brežnjak, 5. b

Žana Žontar, 4. b

LAŽ BOLI BOLJ KOT KRAJA

Ob koncu petega razreda sem za svoj uspeh dobila čudovit, bleščeče rožnat skiro. Zelo sem se ga razveselila in se z njim zelo rada vozila. Pomagal mi je, da sem kamorkoli prišla zelo hitro.

Nekega deževnega jesenskega dne, ko sem se vrnila iz šole, so me poklicale prijateljice in mi povedale, da so na ulici videle punco na skiroju, ki je bil takšen kot moj. Sprva jim nisem verjela, saj je bila punca na skiroju moja prijateljica. Kljub temu sem v veži hiše preverila, če je moj skiro še vedno tam. Zgrožena sem ugotovila, da mojega prijatelja na dveh kolesih ni več tam. Srce mi je divje razbijalo, oči so se mi začele solziti in skozi solze sem nepremično strmela v prazen prostor pod stopnicami. Čez čas sem se le premaknila in poklicala svojo mamo. Mama me je poslušala, nato pa se je name jezila, ker nisem dosledno zaklepala vrat.

Po njenem mnenju sem bila vsaj delno za vse skupaj kriva jaz. Bilo mi je zelo hudo, saj sem na skiro vedno pazila. Nato je mama poklicala prijateljčino mamo in jo vprašala, če je njena hčerka domov pripeljala nov skiro. Prijateljčina mama ni nič vedela o tem, a že čez eno uro je pri vhodnih vratih pozvonilo. Odprla sem vrata in na pragu zagledala objokano prijateljico in njeno mamo. V solzah je zagotavljala, da skiroja ni vzela, da sploh ni vedela, da ga imam in mi česa takega ne bi nikoli naredila. Verjela sem ji in hudo mi je bilo, da sem jo spravila v tako stisko. Poslovia sem se in počasi sem začejala verjeti, da skiroja ne bom nikoli več videla. A naslednji dan je poklicala prijateljčina mama in povedala, da je prijateljica priznala krajo. Skiro mi je še isti dan vrnila.

Čprav je bil moj dvokolesnik spet na varnem, se moje počutje ni nič izboljšalo. Bila sem žalostna, saj sem izgubila prijateljico, ki ji po tem dogodku nisem mogla več zaupati. Izguba prijateljice je bolela bolj kot izguba skiroja.

Ela Gomboc, 7. a

Ko učiteljica manjka, je vse drugače. Delamo nekaj, česar ne bi bilo treba delati, saj pride druga učiteljica. Potem se vsako uro menjajo, razen ko pride učiteljica, ki nas ima popoldan. Tudi mi smo malo drugačni. Potem ko se naša učiteljica vrne, je vse kot po navadi in kot mora biti. (Doroteja Mandič)

Cel kaos je bil. Vzela sem slovenščino in je bila matematika. Zjutraj smo imeli na urniku matematiko in je bila angleščina. Veliko je bilo drugih učiteljic. Na primer tri. Ne bom naštevala. Cela zmešnjava je bila. Čudno je bilo. Zelo smo pogrešali učiteljico. (Nika Zajc)

Ko učitelj manjka, mi je zelo všeč. Zelo dobro je tudi, ker se učiteljice menjavajo. Učiteljice so zelo prijazne, ker nas toliko naučijo. Razlika pa je, da so vse učiteljice drugačne same po sebi. Učiteljice ali jezne ali vesele. Vsako uro nas učijo drug predmet. Včasih nas tudi pohvalijo. (Oskar Bračko)

Ko ni naše učiteljice, sem zelo potrta. Moje oči so zaskrbljene. V razredu je tako pusto. Zdi se, kot da ni nikogar. Ne duha ne sluha. Ni preprosto zdržati brez učiteljice. Ko je ni, je tako brezupno. Občutek ni krasen, ni lep. Ko pride učiteljica, je ves razred vesel in razigran. Kar naenkrat je vse veselo. (Lana Božič)

Ko učiteljice ni, sem zmedena in me je strah, kaj bomo počeli v šoli. Ko je ni, so vse ure zamenjane. Ker so se vsako uro menjale učiteljice, se mi je vrtelo. Ko je ni bilo, sem imela žalosten obraz. Ko je prišla, sem bila spet vesela. (Tinkara Ošlaj)

Ko ni učiteljice, se počutim žalostno. Ampak nikomur ne povem. (Ema Šabić)

Ko ni naše učiteljice, me je malo strah, ker ne vem, katera učiteljica pride. Ampak vedno je prijazna. Počutim se, kot bi bila naša učiteljica. (Nik Hajdinjak)

Ko naša učiteljica zboli, smo žalostni, ker jo pogrešamo. Učiteljice se menjajo vsako uro. Ko se učimo nove črke, nas drugače učijo. Delamo tudi boljše stvari. Tako dolgo smo žalostni, dokler ne pride naša učiteljica. Ko se vrne, smo vsi spet srečni in vse je tako, kot je bilo prej. (Sara Šučur)

Ko ni bilo učiteljice, sem bil žalosten. Vesel sem bil, ko je učiteljica prišla nazaj v šolo. Ko je prišla v učilnico, smo se vsi razveselili. (Mark Pečnik)

Ko je učiteljica manjkala, sem bila žalostna. (Maja Oblak)

Potem smo žalostni. Ko se je vrnila, je bil ves razred vesel. Ko manjka, se ne gremo »tri korake« pri športni. Ko pa se vrne, se pa spet gremo. (Filip Filipović)

Učiteljice ni bilo v šoli, ker je bila bolna. Otroci so učiteljico pogrešali. (Leonora Đuković)

Ko naše učiteljice ni, nas vsako uro učijo druge učiteljice. Ko nas učijo druge učiteljice, se imamo dobro, čeprav jo pogrešamo. (Tara)

Takrat so enaka pravila. Takrat nismo bili veseli. Strah nas je, kaj se je zgodilo z učiteljico. Ko pride učiteljica v šolo, smo vsi zelo veseli. Takrat ne rišemo med poukom. Ubogamo vse učiteljice, ki pridejo v naš razred. Ko je angleščina, se moramo učiti angleščino. (Kris Kuplenik Kepić)

Ko ni bilo učiteljice, smo bili žalostni. Vsak dan, ko smo imeli drugo učiteljico. Smo spraševali, kdaj pride nazaj v šolo. Ko se je vrnila, smo skakali od veselja in jo objemali. Zelo smo bili veseli. (Mia Gojković)

Ko ni učiteljice, leži v postelji in pije antibiotik in razne sirupe. Kašlja in bruha. Tudi drisko ima. Pije čaj. (Stefan Šironjić)

Ko naše učiteljice ni v šoli, smo žalostni. Naša je lepa in prijazna in jo ubogamo. Daje lepe stvari, da se učimo. Enkrat sem mislila, da bo prišla, vendar sem zdržala, da sem se učila brez naše učiteljice. Končno je prišla. Potem mi je bilo že bolje. Rada imam našo učiteljico. Rada se učim. (Nikolina Ranković)

Jaz sem se počutila slabo. Moj občutek je bil grozen. Ko je učiteljica prišla, smo jo objeli. Bila sem vesela. Mi jo imamo radi in ona nas. Naša učiteljica je prijazna. (Eva Jović)

Slabo je, ko naše učiteljice ni. Vedno moramo imeti druge učiteljice in drug predmet. Ko pride naša učiteljica, smo veseli, jo stisnemo, saj se radi učimo. (Anej Herbst)

Ko je učiteljica zbolela, so se učiteljice menjavale. (Janez Korpić)

Ko učiteljica manjka, je slab občutek. Hočem, da hitreje ozdravi in se vrne v šolo. (Nemanja Umičević)

Ronja Leskošek, 3. a

NASVETI - MALO ZA ŠALO, MALO ZARES

KAKO PLONKATI NA TESTU

Priprava:

- listek (z ene strani lepljiv)
- pisalo

Postopek:

Vzameš listek, na kratko napišeš tisto, česar si ne zapomniš, ter si nekam prilepiš (npr. na hlače in daš pulover čez). Nato razmišljaš 10 minut, kako boš gledal v listek, da te učitelj ne opazi. Prideš v šolo, test je ...

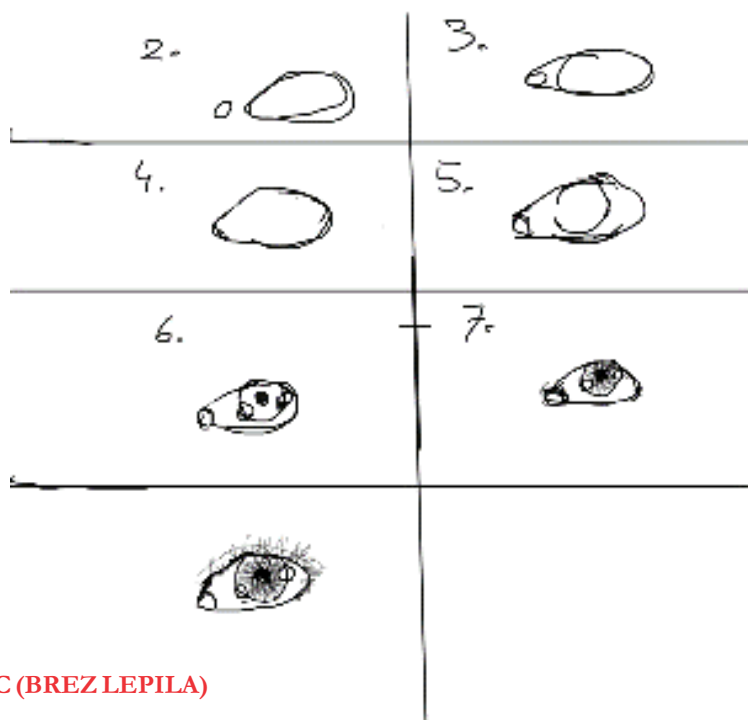
NI TI TREBA PLONKATI, SAJ SI SI VSE ZAPOMNIL!

Sandra Sućur, 6. b

KAKO NARISATI OKO

1. Pripraviš list papirja, svinčnik in radirko.
2. Narišeš en velik oval in enega manjšega.
3. Ovala povežeš.
4. Zradiraš vse črte v notranjosti.
5. Narediš še dva kroga, enega na začetku manjšega in drugega na sredini velikega in še enega majhnega v velikem.
6. Majhni krog v sredini velikega pobarvamo in naredimo še dva majhna ob strani vsakega na eni.
7. Iz pobarvanega kroga naredimo goste črte (pazimo, da se ne dotakne dveh manjših in da gre do roba velikega).
8. Narišeš trepalnice in pol ovala nad očesom.

Julija Šerbec, 6. b

KAKO NAREDIŠ 3D IZDELEK IZ HAMA PERLIC (BREZ LEPILA)

Sestavine:

- hama perlice različnih barv in
- 5 min razmišljanja.

POZOR:

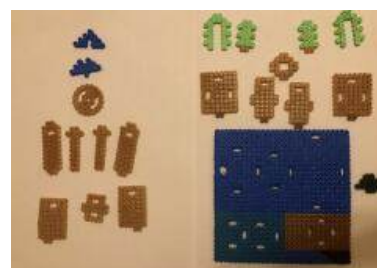
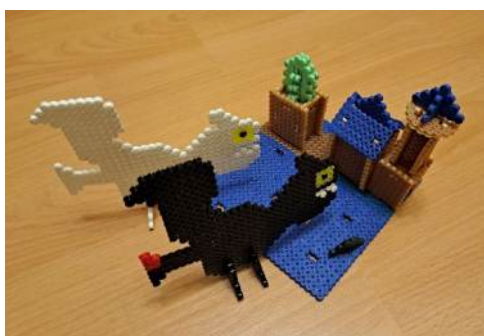
BODI PREVIDEN PRI TEM, DA SE BO DALO SESTAVITI.

Pripomočki:

- peki papir in
- modeli za sestavljanje

Priprava:

Najprej vsaj 5 min razmišljanja o tem, kaj boš delal. Nato vzameš modele za sestavljanje ter hama perlice. Lahko si narediš načrt ali pa imaš vse v glavi, če to zmoreš. Ko končaš, daš na izdelek peki papir in zlikaš. Najprej zlikaš na eni strani (ne pozabi iz modela vzeti perlice ter jih previdno obrniti), nato pa še na drugi strani. Peki papir daj na obe strani in na vse dele. Na koncu vse sestaviš in si končal/a.

Jan Žontar, 6. b

KAKO POSTATI DOBER PLESALEC

SESTAVINE :

- motivacija
- dobra volja
- glasba
- mir in tišina (5 minut)
- razmišljanje (5 minut)

PRIPOMOČKI :

miren prostor

POSTOPEK :

1. Greš v miren prostor in prvih 5 min porabiš za mir in tišino, potem pa še drugih 5 min za razmišljanje o tem, kako lepo plešeš ali pa kaj podobnega o plesu.
2. Vklopiš glasbo in svojo dobro voljo, motivacijo, mir, tišino in razmišljanje o plesu spravi v ples oz. koreografijo.
3. Če ti to pomaga, to večkrat ponoviš, z vajo pa boš postal dober oz. kmalu tudi odličen plesalec.

Valentina Novaković, 6. b

KAKO SE NAMERNO POŠKODOVATI

Sestavine:

- energijska pijača
- ali kava

Pripomočki:

- visoke petke
- dolga obleka (predolga)

1. Svoji mami vzemi petke in njeno najdaljšo obleko.
2. Pojdi v kuhinjo in vzemi kavo ali energijsko pijačo.
3. Obleci si predolgo obleko in visoke petke ter se kotali po hribu navzdol, če ne gre drugače, naroči nekomu, naj te porine.
4. Če se do zdaj še nisi poškodoval, te bosta starša zagotovo, saj si mami zlomil petke in ji verjetno tudi umazal obleko, očetu pa popil polovico njegove priljubljene kave.

PAZI: Če nočeš biti poškodovan tak način, teci pred njima in se boš med tekom v petkah gotovo poškodoval!
(Ne poskušajte tega doma).

Anja Muhič, 6. b

RECEPT ZA NAJBOLJŠO ZABAVO

PRIPOMOČKI:

- en velik prostor
- 6 zvočnikov
- 6 telefonov za predvajanje glasbe
- veliko hrane in pijače
- okraski po želji
- 2 barvni disko krogli
- dobro voljo in družbo

Adelina Pašalič Baričević, 7. b

PRIPRAVA:

Ko si našel velik prostor, ga opremi z okraski. Na mize postavi hrano, pijačo, krožnike in kozarce. Ko si to naredil, lahko obesi še disko krogli in nato priklopiš še zvočnike in telefone. Čisto na koncu pa pokliči še prijatelje in zabava se lahko začne.

Katarina Devura, 6. b

KAKO SESTAVITI RUBIKOVO KOCKO 2 2

1. Za začetek sestavimo osnovo kocke. Torej naredimo belo ploskev. Vendar pazimo, da damo skupaj le iste barve, kot je prikazano na sliki iz enega kota (iz drugega kota je enako, le da sta namesto oranžne in modre rdeča in zelena).
2. Kocko obrnemo tako, da je bela ploskev spodaj. Nato izvedemo algoritem R, U, R', U, R, U2, R'. Ponavljamo toliko časa, dokler se nam ne sestavi rumena ploskev.
3. V tem koraku bomo kocko sestavili do konca. Bela in rumena sta zdaj sestavljeni. Če je sestavljena še ena ploskev, kocko obrnemo tako, da gledamo belo in da je sestavljena ploskev (npr. modra) obrnjena navzdol. Izvedemo alg. R', U, R', B2, R, U', R', B2, R2, U'. V primeru, da prej ni sestavljena nobena ploskev, to ponovimo dvakrat.

Nejc Čreslovnik, 6. b

KAKO UNIČITI STANOVANJE, KER SI ŽELIŠ ŽIVETI V HIŠI

Sestavine:

- pogum
- veliko časa

Pripomočki:

- pomočnik
- barva za pleskanje
- kladivo
- hrana

1. korak: Najprej moraš razmisliti kdo bo tvoj pomočnik. Staršev seveda ne sme biti doma, vi pa bi morali biti npr. na plesu.
2. korak: Vaš pomočnik vam seveda ne bo hotel pomagati, če bo vedel, za kaj gre. Nekaj si izmislite, npr. da imate nalezljivo bolezen in da zaradi tega nihče ne sme v vaše stanovanje. Drugače povedano, njegova naloga je straža pred vrati, če kdo pride.
3. korak: Tu bomo potrebovali barvo za pleskanje. Vse moramo prebarvati (da ne pretiravamo, pustimo najdragocenejše dele pohištva), pri tem seveda ne smemo biti preglasni.
4. korak: Če se res odločite uničiti stanovanje, je potrebna tudi hrana. Z njo umažite zidove in najbolj priporočam kečap.
5. korak: Za konec vzemite kladivo in ga položite na mizo, kot da bi z njim ropar vse uničil.
6. korak: Staršem na koncu rečete, da je tako že bilo, ko ste prišli npr. s plesa. In tako se boste preselili v najbolj zavarovano hišo na svetu. Če se ponovno preselite v stanovanje, morate vajo le ponoviti.

Jana Pejičić, 6. b

Tadeja Duh, 8. b

NAVODILO ZA ZDRAVO ŽIVLJENJE

Sestavine:

- pitna voda,
- zdrava hrana,
- primerna obutev za sprehode,
- prijatelj/ica.

Pripomočki:

- uteži,
- kolo.

Postopek:

Vsako jutro, ko se zbudiš, pojej zajtrk (npr. ovsene kosmiče). Če pa nimaš za zajtrk, pa vsaj eno sadje. Po zajtrku greš na sprehod (minimalno 15 min). Ko prideš s sprehoda, se lahko malo sprostiš. Po počitku poješ kosilo (npr. špagete). Po kosilu lahko poješ malo sladice (npr. bonbonček). Lahko narediš trening z utežmi. Nato se učiš najmanj petinštirideset minut. Glej, da vmes delaš predaha. Po učenju greš ven kolesarit. Ko prideš domov, pojej večerjo. Z družino se lahko greš kakšno družabno igro. Potem pa spat.

Glej, da popiješ vsak dan vsaj 1,5 l vode in po vsakem obroku si umij zobe.

Za zdravo življenje je pomembno imeti zdrave odnose. Npr., če se s kom skregaš, je najbolje, da se pobotata. Tudi živčen in pod stresom ne smeš biti, saj zelo veliko bolezni nastane zaradi tega. Zdaj pa poskusi še ti!

Idan Pašalič Baričević, 6. b

RAZVEDRILO

Uganke sestavile Hana Černe Radobuljac, Manca Mlekuž in Jana Pejičič, 6. b

V njem voda spodaj valovi,
nad njo tri glave,
na vrhu zvezde se svete.

(slovenski trg)

Krajev sto pozna, tako kot reke, jezera.
Zapomni si številke, barve in oblike.
Ničesar ne pozabi, vse v glavi shrani.

(zamisljivi)

Sem najbolj pridna v razredu,
ves čas stojim, poslušam in gledam,
ko pa stopim v delo,
pobrišem, a pustim sled belo.

(goba za brisanje table)

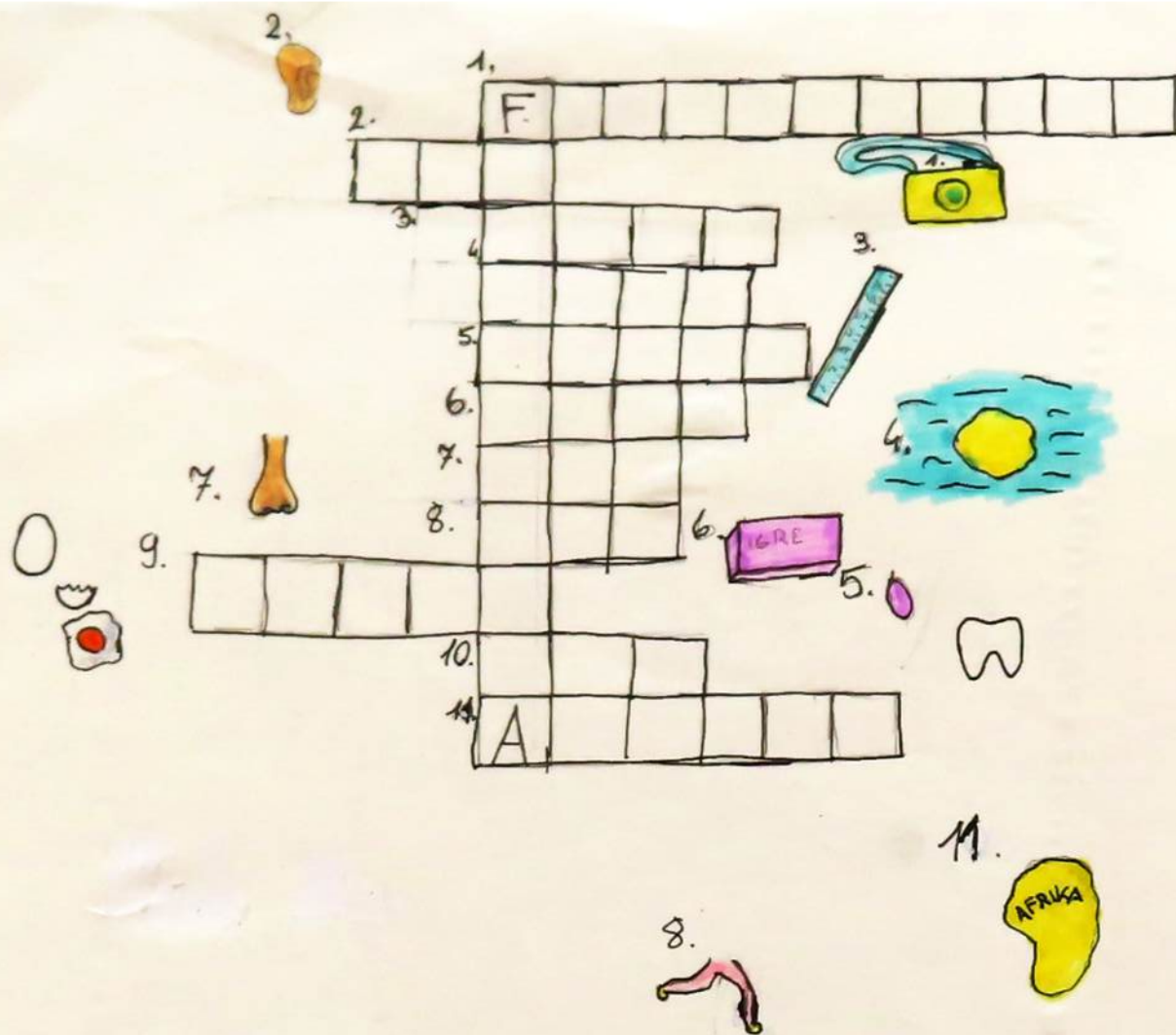
Ko ga imaš v roki, ti ni dolgčas,
se smejiš ali jokaš,
te uboga, ti nagaja,
kakor ga je volja.

(daljinec za TV)

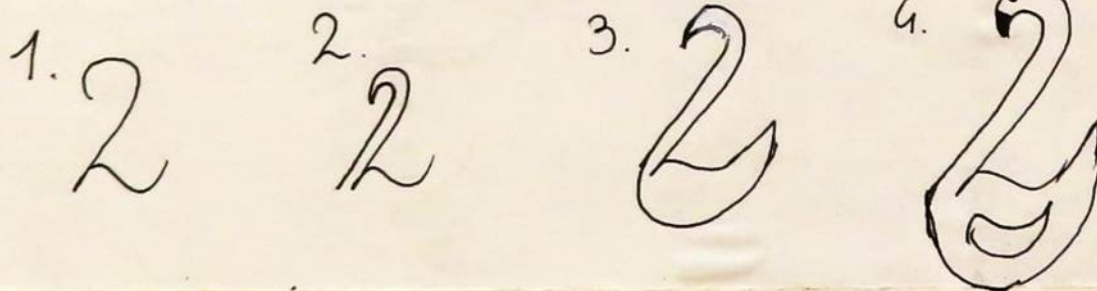

Kiara Husarević, 1. a

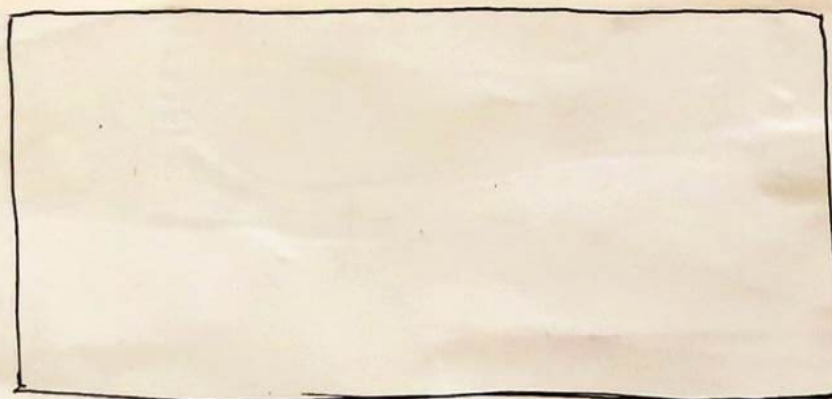

Kako narisati laboda?

Sedaj pa še ti

Malu Mlakar, 5. a

KAMERA NAS IMA RADA

1. a

1. b

2. a

2. b

3. a

3. b

4. a

4. b

5. a

5. b

6. a

6. b

7. a

7. b

8. a

8. b

9. a

9. b

